

rozsévač rozsievač

10

október/říjen
2022
ročník 92

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Zotravajte v spoločenstve

Moje Lambaréné bylo tady

Spoločenstvo zboru

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Společenství

„Nebesia chvália twoje divy, Hospodin, a twoju vernosť zhromaždenie svätých“ (Ž 89, 6).

ČLOVĚK MÍNÍ, PÁN BŮH MĚNÍ

Konečně nadešel ten kýzený den, den křtu osmi lidí ve Sboru BJB Blansko, těch, kdo se rozhodli vyznat veřejně svoje rozhodnutí vydat svoje životy do rukou Pána Ježíše Krista. Neděle 19. 6. 2022 bude navždy zapsána na listině jejich srdcí. Co však předcházelo tomuto dni? Blanenský sbor je malíčkým sborem. Mnoho let se počet členů sboru nijak zvážl nepohnul a nikdo nepředpokládal, že letošní rok bude v této věci výjimečný, i když se modlíme i za početní růst sboru. Člověk míní, Pán Bůh mění. Věřím, že i vám se už někdy stalo, že jste se za něco dlouho modlili a ve chvíli, kdy jste uviděli Boží jednání, byli jste najednou překvapeni a zaskočeni. Něco podobného se stalo i nám. Na výzvu našeho bratra kazatele Milana Kerna se přihlásilo osm nových lidí! Zdalo se nám to až neskutečné. Shodli jsme se že v takovém počtu se křtu naposledy přihlásili lidé brzy po „Sametové revoluci“. Nebylo se tehdy čemu divit. Po dlouhém období vlády komunistů, kteří přesvědčovali už děti v mateřských školách, že Bůh neexistuje, lidé najednou uslyšeli Pravdu, Slovo, které nikdy před tím neslyšeli. Poslouchali je s otevřeným srdcem. Naše město bylo dříve dokonce zváno „Báštou komunistů, Rudlé město“. Jejich vláda na zdejší lidi tvrdě doléhala. Žilo se zde ve strachu. Ale jakmile přišlo i do našeho města Slovo Boží nahlas vyřčené, děly se věci! K Bohu se obrátilo mnoho lidí, vznikaly modlitební skupinky a následně sbory. Jedním z nich je i nás sbor.

LÁSKA

„Milovaní, milujeme se navzájem, neboť láска je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láiska. V tom se ukázala Boží láiska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láiska: Ne, že my jsme si zamílovali Boha, ale že on si zamíloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hřchy“ (1 J 4, 7 – 10).

Jistě jsme všichni již pocítili během svého života lásku. At už mateřskou, rodičovskou, sourozeneckou, partnerskou. Ale tu největší, tu nejmocnější, bezbřehou, bezpodmínečnou lásku bez hranič, tu nám daroval náš milující Bůh.

Každý den se dostáváme do mnoha pokušení, zkoušek, nástrah. Sváry, pomluvy, klevetění na nás číhají snad všude. A není to jen okolní svět, ve kterém žijeme, mnichy je to i naše mysl. Ze všech stran slyšíme jen nadávání, odsuzování, pomlouvání, kritizování. Je snadné se připojit, podlehnut a vidět taky jen to špatné na druhých. Ale co takhle, když

se usmějeme a snažíme se do toho vnést trošku světla – lásky? Vyzvednout to dobré na tom či onom člověku. Jasné, hned se sesypou ještě na nás, ale to nevadí, my to uneseme, my máme Pána Boha a druhému to uleví. Alespoň přestanou chvíli mluvit o něm.

Udržet si lásku v dnešní době není lehké. Jak se můžeme usmívat a říkat „Bůh je dobrý, svět je dobrý“, když se děje to vše, co se děje? Můžeme. A nejen to – my musíme! Protože kdo jiný, než my, Boží děti, skrz na skrz protkané Boží lásku, dokážou odpustit, povzbudit a být obrazem (odrazem) té Boží lásky. Je toho to, co po nás Pán Bůh chce? Nešel Ježíš před námi, aby nám ukázal jak žít, milovat, odpouštět, a není nám blaženě na srdci, když to dokážeme? Je to těžké, zvlášť když jsou na nás páchaný křivdy. Ale jen láška dokáže tohle všechno proměnit na vítězství. Láska je nejvyšším darem.

„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láška se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná necestně, nehledá svůj prospěch. Nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. AT SE DĚJE COKOLIV, LÁSKA VYDRŽÍ, LÁSKA VĚŘÍ, LÁSKA MA NADĚJI, LÁSKA VYTRVÁ“ (1 K 13, 4 – 6).

Leona Bednářová

ÚVODNÍK ZOTRAVJME V SPOLOČENSTVE

Jednou zo základných charakteristik prvej cirkvi v Jeruzaleme bolo, že zotrvali v spoločenstve (Sk 2, 43). V koreni gréckeho slova „koinónia“ (koinos = spoločný), ktoré je tu použité, rovnako ako aj v našom slovenskom preklade v slove spoločenstvo naznieva to slovo „spolu“.

Sme spoločenské tvory, či sa nám to páči, alebo nie. Boh nás stvoril na svoj obraz tak, aby sme nežili sami, ale v spoločenstve s Ním a s ostatnými ľuďmi. Máme „spoločenstvo ... s Otcom a s Jeho Synom Ježišom Kristom“ a to je teda „spoločenstvo Ducha Svätého“. Koinónia je teda trojčinný zážitok, naša spoločná účasť na spoločenstve s Bohom Otcom, Synom až Duchom Svätým, ktoré sa prejavuje aj v spoločnom uctievaní Boha, čo je základnou charakteristikou spoločenstva kresťanov. Medzi troma osobami Božej Trojice je dokonale spoločenstvo, dokonalá láska a harmonia. My ľudia sme boli stvorení na „obraz Boží“, boli sme preto stvorení žiť v spoločenstve, nie ako individualisti. Toto spoločenstvo narušil pád do hriechu, preto sa presadzuje sebectvo, ale v každom človeku je hlboko vložená túžba po spoločenstve. Životu v spoločenstve sa musíme učiť, ako ho praktizovať, a preto patrí spoločenstvo medzi duchovné disciplíny.

To najmenšie spoločenstvo, kde sa to učíme, je rodina a postupne vnímame a stávame sa súčasťou ďalších, širších spoločenstiev, ako cirkevný zbor, národ. Nie je možné praktizovať základné prikázania Božieho slova mimo spoločenstva. Kedž žijeme individualisticky, nedokážeme prejavovať lásku k Bohu tým, že milujeme svojho brata, svojho blížneho. Život v spoločenstve je naplnením Božej vôle, cirkev je založená ako Božia rodina.

Spoločenstvo znamená, že dávame aj přijímame, učíme sa od iných a učíme iných. V spoločenstve môžeme rôznym spôsobom prejavovať lásku voči iným a aj prijímať prejavy lásky. V spoločenstve sa učíme prispôsobiť sa, podeliť sa s inými, pokoriť sa, prosté žiť spolu s inými. V spoločenstve sa odhalujú naše slabé, ale aj silné stránky a naše charaktere sa vzájomne obrusujú.

Jedine v spoločenstve si môžeme vzájomne slúžiť každý tým duchovnými darmi, ktoré sme dostali práve kvôli tomu, aby sme nimi slúžili iným. Spolu sme oveľa silnejší, lebo to, čo nedokážem ja, dokáže niekto iný. Môžeme si vzájomne pomáhať, povzbudzovať sa, ale môžeme sa aj vzájomne porovnať a aj sútažiť. V spoločenstve sa učíme spracovať a vyrovnávať sa správnym spôsobom aj s negatívnymi, hriešnymi prejavmi našich ľudských charakterov. Spoločenstvo nás koriguje, aby sme neupadli do individualizmu a sebectva.

V neposlednom rade je dôležitá úloha spoločenstva aj v sociálnej a charitatívnej oblasti. Prvé spoločenstvo kresťanov v Jeruzaleme si vzájomne pomáhalo aj hmotne a vytvorili aj majetkové spoločenstvo, kde pomáhali tým, ktorí boli chudobní. Tento rozmer spoločenstva je veľmi aktuálny aj dnes.

Tomu všetkému, a ešte mnohému inému, čo nájdeme v Písme a týka sa spoločného života v spoločenstve, sa musíme neustále učiť a spolu budovať spoločenstvá, v ktorých žijeme, aby sme v nich mohli prijímať požehnanie, ktoré Boh dáva len cez spoločenstvo a ktoré nemôžeme zažiť individuálne.

Ján Szöllős

OBSAH

Člověk míní, Pán Bůh mění	2
Zotravjme v spoločenstve	3
Společenství	4
Spoločenstvo zboru	5
Budovanie spoločenstva	
Moje Lambaréné bylo tady	6
Den / Měsíc vděčnosti ...	7
MABAVISZ a slávnosť ...	8
Jeruzalemské modlitebné raňajky	
Tomáš Tyrlík	9
Za protektorátu	10
Rozhovor s Pavlom Pivkom	11
NEPŘIDÁVEJ SE ...	
Božie záhady	12
Jak zastavit čas ...	
Tobě patří chvála	13
Ono to zabralo	
Sám voják v boji neobstojí	
S Ježíšem v kuchyni	15
Inštalácia kazateľa ...	
Staré a nové stvorenie	18
Vděčnost	19
Časopis Rozmer	

SPOLEČENSTVÍ

Vyrústal jsem v kresťanské rodině. A k tomu také patřil i život ve společenství Boží rodiny. Navíc jsme bydleli přímo naproti budově sboru (BjB Víkýovice) a tak zapojení se do života sboru bylo dosti intenzivní. A pak se stalo, že jsem poprvé ve svém životě trávil čas Vánoc (a dalších kresťanských svátků) daleko od své rodiny i od té sborové rodiny, a navíc v prostředí kresťanství nepřejicimu. Byla doba komunistické totality. Tyto Vánoce, roku 1976, jsem si silně uvědomil, co to znamená mít domov i společenství Boží rodiny. Poprvé jsem z celého srdce děkoval Bohu za to, co mne v tomto směru dal a čeno jsem si dosti málo vážil. Možná jsme něco podobného prožili v době covidu, kdy se zavřely naše modlitebny a to i na Vánoce či jiné svátky.

Biblické texty (vlevo) ukazují, proč tu má Bůh svou církev, jaké má poslání a službu. Mimo jiné: Církev oslavuje Boha (jeho věrnost), volá k Němu (o pomoc), modlí se, naslouchá Božímu slovu, prozívá účast při Veceri Páně, buduje vztahy, vzájemně se napomíná a také povzbuzuje při následování Ježíše Krista a zvěstování evangelia. Před rokem (po prvním roce covidu) jsem pro naš sborový Zpravodaj položil několika lidem otázku: „Proč jít do shromáždění?“ Heslovité uvádím část z odpovědi:

- neumím si představit život s Bohem bez společenství,
- každá neděle mi dává šanci na obnovu smlouvy s Bohem, chci se setkat s Bohem, i když doma to také jde, ale ve sboru to je jiné Společenství (Božího lidu) tvoří Kristovu církev, tělo Kristovo, a má obrovský potenciál,
- chci vidět, jak církev zraje a roste, jak řešíme problémy, chci se zúčastnit duchovního boje, společně odrazit útoky nepřitele... chci být u toho,
- těším se na setkání, i když se mohou vyskytovat překážky, které budu muset překonávat,
- jsou chvíle, kdy je důležité být s Bohem o samotě a vnímat věci tímto způsobem, ale pak je čas vyjít a „dělat věci společně“,
- nemůžu si doma „vyrobit“ obecenství... bez kazatele jako Božího služebníka, bez těch, kteří jsou moji duchovní sourozenci a bez všeho dalšího, co k bohoslužbě patří,
- slouží mi k duchovnímu růstu, k prohlubování vztahu k Bohu i k jeho církvi, k upevňování této vazby,
- mohu společně Boha slavit, uctít, mohu se podílet, sdílet,
- je to také moje „duchovní posilovna“, lépe se mi potom bojuje, Je pro tebe společenství Božího lidu důležitější než jakékoli jiné společenství?

CO S TÍM DNES?

Účastníš se bohoslužeb, i když se ti chce být raději v klidu doma a třeba sledovat

internetový přenos? Jsi zapojen/na do služby ve svém sboru nebo raději sledujesz, jak pracují druzí... jak se jím daří? Přicházíš proto, abys společně s ostatními oslavoval/la Boha ve chválách, písničkách a modlitbách? Jsi vděčný za bratrské napomenutí a varování... nebo chceš raději „at se stará každý o sebe“? Vážíš si a miluješ své bratry a sestry... Jsi jim ochoten sloužit a obětovat se pro ně, i když si to vůbec nezaslouží? Nehledáš chybou u druhých (místo u sebe), když se něco ve společenství neděří? Zapojuješ se do společného modlitebního úsilí (zápasu) svého sboru – církve, třeba i půstem? Nemluvíme v církvi příliš o lidech, nevyzdvihujeme jejich práci a službu, jejich zásluhy (třeba při pohřbech) místo, abychom chválili Boha za milost, že se takové věci mohou dít, a že „to z Boží milosti můžeme společně konat pro Pána“? Myslíš, že sbor, do kterého patříš, dělá Pánu radost, je tu pro Boží slávu nebo je tomu naopak?

**Zažili jste v poslední době mocný Boží dotek?
Jak vás Pán Bůh oslovil při čtení Písma a na modlitbách?**

Milí čtenáři Rozsévače. S novým rokem jsme vám přinesli téma Duchovní disciplíny: Čtení Bible, modlitba, vyznávání hříchů, rozjímání nad Božím Slovem, půst, ztišení se nad Božím Slovem, uctívání, chvála, společenství, podřízení se, služba. Při studiu Písma a na modlitbách jistě prožíváte požehnané chvíle. Pokud uznáte za vhodné, pošlete nám na emailovou adresu rozsievac@baptist.sk nebo na korespondenční adresu: Marie Horáčková, Sv. Čecha 11, 678 01 Blansko, tel. č. 734 596 635, svoje myšlenky s Bohem, poznatky, povzbuzení, podělte se s radostí ze čtení Božího Slova s ostatními. Povzbuzujeme vás k zaslání vašich krátkých úvah a myšlenek, jak vás Bůh oslojuje, vede, ujišťuje, jak je k vám soucitný v těžkých chvílích a jak vás následně potěšeje. Děkujeme vám.

Redakční rada Rozsévače

SPOLOČENSTVO ZBORU

Spoločenstvo zboru - cirkev je jedným z dôležitých darov, za ktorý sa učíme vždycky dăkovat. Nedajme sa ovplyvňovať prostredím a kultúrou, v ktorej žijeme. Chceme však upozorniť, že podăkovat za konkrétny miestny zbor je pre nás často ľažšie ako podăkovat za chlieb každodenný.

Vieme, že nie sú dobrí, ani každý osobne, ani jeden k druhému, ale Božie slovo milujeme. Chvíľami doslova žasneme nad čistotou a kvalitou výchovy, keď sme pri čítaní Božieho slova oslovení Svatým Duchom. Výchova však končí, ak sa začneme vzájomne posudzovať a vyberať si spomedzi seba tých lepších. To je chvíľa, na ktorú striehne pokušenie. V tej chvíli nepostrehneme svoju osobnú povrchnosť, v ktorej sme ochotní Kristovu lásku zraditi. **Lásku, ktorá všetko znáša, teší sa s pravdou, nevystavuje sa a všetko pretrpí.** Spomeňme si na začiatky života viery. Naše vnútro sa ocitol v túžbe po odpustení: „odpust nám...“ Avšak k duchovnej obnove je rovnako dôležitá druhá časť prosby: „ako aj my odpúšťame.“ Bez nášho odpustenia nebude prijatia, ani spolunažívania sŕdc. Rozkol a rozdelenie nás prestane trápiť. Vážnym spôsobom bola naštrbená Kristova vernosť, opustili sme poverenie k službe a napomínaniu. Vzdaľujeme sa od seba napriek tomu, že sme si ráno čitali: „*Tak zostavil Boh telo, že zaostáemu dal väčšiu čest, aby nebolo v tele rozkolu, ale aby sa údy navzájom rovnako starali o seba*“ (1K 12, 24 – 25).

Zopakujme si, prvým krokom k životu v spoločenstve zboru je odpustenie a dalším krokom, vo vzájomnom odpúšťaní, fascinujúca služba výchovy a spoločné dielo duchovnej obnovy. Poverenie k obnove zborového života nachádzame v každom napomenutí Božím slovom. Rád citujem list Fil 2, verše 3 – 4. „... nič nerobte z márnjej ctízadlosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných.“

Musíme sa utišiť a pokorit. Slovko pokora sme sa naučili vyslovovať v rôznych podobách a formách, ale pokorne žiť nás naučí napríklad aj hore citovaný verš. Avšak jedine vtedy, ak sa nás zbor začne premieňať na spoločenstvo hodnejších ľudí. Čo to znamená? Opriem sa o iný preklad: „Nič nerobte z ctízadlosti ani pre márnou slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za vyšších od seba a nevyhľadávajte každý iba svoje záujmy, jas

ale aj záujmy druhých.“ Nikto sa nemá povysovať nad druhým, ale vážiť si ho viac ako seba samého. Aby sa to mohlo stať, musíme druhého i seba hodnotiť Božím pohľadom. Ľudský pohľad je totiž vždy šetrnejší k sebe. Boží pohľad je rozhodujúci.

Z Božieho pohľadu na spoločenstvo zboru vyplýne pre každého z nás jasný pokyn: som člen zborovej rodiny, priatý nebeským Otcom a všetkými bratmi a sestrami. **Ja nie som** ten hodnejší, ale každý z bratov a sestier, žijúcich vedľa mňa, sa pre mňa stáva hodnejším, ako som **ja sám**. „Také je zmýšľanie tých, čo nie sú namyslení, ale majú správny postoj k sebe i druhým.“ (Citát zo Študijné biblie. Slovenský ekumenický preklad). Božie slovo a Boží pohľad na človeka zázračne obohacuje život zboru. Ak zbor prijímame ako spoločenstvo hodnejších – vyšších od seba, strácajú sa dôvody k ctízadlosti a hašterivosti. Len tak sme pripravení ako spoločenstvo vychovávať sa a napomínaním budovať duchovný dom.

Nažívanie zborového spoločenstva musí byť presvetiené svetlom zhora. Len takto sa dostane poklad evanjelia v nás aj medzi ľudí, na naše pracoviská a presvetiť trmu okolia. Až vtedy ľudia naokolo vycítia a zažijú hodnoty, ku ktorým nás Božie slovo výchovou a napomínaním obnovuje. Dokonca ani v prehratých pokušeniacach svetlo zhora nehasne, ale dovedie nás k lútosti a vyznávaniu. Spasiteľ Pán Ježiš nám v pokáni odpúšťa a pomáha riešiť situácie nezdaru i najťažšieho ľudského zlyhania. Berie naše previnenie na seba a milostou evanjelia nás obnoví plnou radosti nádeje, ku ktorej sme boli znovuzrodení. Život nasledovania, to nie sú len chvíľky dobré náladý alebo šikovne vymelkovaných zážitkov.

DESAŤ RÁD PRE BUDOVANIE SPOLOČENSTVA

- Vyhľadaj a zopakuj si z Božieho slova texty, ktoré nám prikazujú žiť v spoločenstve – boli sme Bohom stvorení pre život v spoločenstve. Kresťanský život sa nedá normálne žiť mimo spoločenstvo, prijmi tento Bohom stanovený poriadok pre svoj život. Odolávaj aktívne zvodom individualizmu a sebectva.

- Ak ešte nepatriš do žiadneho spoločenstva kresťanov, nájdì vo svojom okolí spoločenstvo kresťanov – spoločenstvo, kde sa pravdivo káže, vyučuje a praktizuje Božie slovo, kde sa ľudia zaujímajú jedien o druhého. Najlepšie je, ak ti je aj kultúrne a jazykovo blízke.

- Nehľadaj dokonalé spoločenstvo a nebud cirkevný turista – dokonalé spoločenstvo tu na zemi neexistuje a ty sám si nedokonalý. Nie je dobré pre tvój duchovný život, ak dlhodobo chodíš zo spoločenstva do spoločenstva a všade vychytávaš len čerešničky.

- Rozhodni sa, že spoločenstvo, do ktorého patríš, je tvojou širšou duchovnou rodinou – môžeš občas navštíviť aj iné spoločenstvá, ale je dôležité mať svoj duchovný domov, kde patríš, spoločenstvo, ktoré prijímaš za svoje, aj s jeho kladmi a záporami.

- Bud súčasťou reálneho spoločenstva živých ľudí, nielen virtuálneho – moderná doba poskytuje možnosti byť súčasťou virtuálneho spoločenstva v rôznych sociálnych sieťach a skupinách na internete. Takéto spoločenstvo môže byť výborným doplnkom, ale nenahráza život v spoločenstve s ľudmi, nielen s ich obrazmi.

- Bud aktívnu súčasťou spoločenstva, nielen pasívnym pozorovateľom – zapájaj sa do života spoločenstva, zaujímaj sa o život v spoločenstve, o jeho fungovanie. Ži v spoločenstve po všetkých stránkach, nielen v ňom prežívaj. Prijímať a aj dávať.

- Buduj si priateľské kontakty v spoločenstve – nadvážuj kontakty, nájdì si priateľov v spoločenstve a buduj priateľstvá. Ak je spoločenstvo veľké, zapoj sa do menší skupiny, alebo ju vytvor, ak nie je. Zapájaj sa a organizuj aj stretnutia mimo oficiálnych nedelenských bohoslužieb.

- Uplatňuj duchovné dary, ktoré si dostal pre budovanie spoločenstva – slúž duchovnými darmi a prirodzenými talentmi, ktoré si dostal, iným ľuďom v spoločenstve. Modli sa za ľudí v spoločenstve a ich potreby a pomáhaj im podľa svojich možností a schopností.

- Prispievaj aj finančne a dobrovoľníckou pomocou na fungovanie a chod spoločenstva – každé ľudské spoločenstvo, aj to cirkevné, potrebuje aj materiálne zdroje na svoju činnosť, udržiavanie zariadení aj na pomoc potrebným. Popri duchovnej, nezabúdaj ani na materiálnu spoluúčasť na živote spoločenstva.

- Neustále bud otvorený a uč sa životu v spoločenstve a neopúšťaj ho – uč sa prijímať pravidlá, podriaďovať sa autoritám a uplatňovať autoritu, ak ti je zverená, s láskou a rešpektom k ostatným členom spoločenstva. Uč sa prijímať ľudí s odlišnými názormi. Pomáha to k vzájomnému obrusovaniu našich charakterov. Neopúšťaj spoločenstvo, do ktorého patríš, z malicherných dôvodov. Urob to, len ak si si istý, že je to Božia vôle, aby si bol v inom spoločenstve.

MOJE LAMBARÉNÉ BYLO TADY

Narodila se na Valašsku ve Vsetíně. Vyrůstala nejdřív ve městě, pak v Horní Jasené v roubené chalupě. Byla divoké dítě, „trucogara“, jak říká. Chtěla mít klukovské povolení, být pirát nebo alespoň parašutista. Do školy chodila potokem, takže ve škole bylo prostým okem patrné, že obě sestry, Ludmila a o rok starší Zdena, jsou rozdílných povah. Že se na Valašsku ukryvali partyzáni, to skoro nestojí za zmínu. „Ano, my děti jsme předávaly zprávy a nosily jsme jim jídlo.“ Jinak se taky snažily vykopat zemské jádro a tropily spoustu nejrůznějších vylomenin. Bylo to nádherné dětství. „Vyrůstala jsem v Beskydách. Jen do maturity, pak už mě kroky zavedly jinam, ale ty rané roky se člověku nejvíce zapíšou do srdce, takže Valaško je dodnes můj nejmilejší kraj.“

Tatínek František Jeník se sice původně vyučil truhlářem, po návratu z legií ale dostal za zásluhy úřednické místo ve státní správě. A jednoho dne si pan oficiál Jeník kupil lístek do kina a byl to právě lístek, který vrátil maminčin nápadník, zaneprázdněný nečekanými povinnostmi. Seděli tedy vedle sebe. Po filmu si domluvili další schůzku a skončilo to sňatkem.

Valaško je protestantský kraj. Tatínek byl evangelík, ale maminka katolička. Jejich sňatek se katolickému faráři nezamlouval a v jednom kázání promluvil o zaběhlé ovcí, která žije s beranem z cizího stáda. A protože dost necitlivě poukazoval na skutečnost, že jejich první dvě děti zemřely, maminka se rozplakala a vystoupila z katolické církve. Oba manželé pak chodili do evangelického kostela. Postupně se jim ještě narodily dvě dcery. Roku 1927 Zdena a 1. září následujícího roku Ludmila. „Všechny slavné roky v naší nedávné historii končí na osmičku. Jenom v tom roce 1928 se nestalo nic. Tak to jsem se narodila já,“ směje se pamětnice.

MÝM VZOREM BYL ALBERT SCHWEITZER

Dobrodružná povaha, touha sloužit lidem a vliv silně věřícího prostředí se spojily v rozhodnutí stát se misionářkou. Ludmilu už někdy ve dvacáti třinácti letech upoutal příklad lékaře a teologa Alberta Schweitzera, který v africkém pralese v Lambaréně vybudoval nemocnici. Ludmila se rozhodla stát se Schweitzerovou spolupracovnicí. Na maturitní tablu z roku 1947 ji spolužáci vyobrazili v kotli, nad nímž dva černoši vedou hovor o tom, jestli bude dobrá studentka Ludmila vskutku „dobrá“. O jejich plánech se zjevně ve škole vědělo. Ludmila zvažovala studium medicíny v Brně, tu bude v Africe potřebovat. Anebo odejde do Švýcarska na dvouletou misionářskou školu a medicínu vystuduje pak. Třeba ve Francii, tam je studium kratší, aby se dřív dostala k doktoru Schweitzerovi, svému dětskému idolu.

Prázdny roku 1947 strávila v evangelickém táboře v Hrubé Lhotě. Setkala se tu s americkým kazatelem Štefanem Torbicem, který ji přiměl vážně se zamyslet nad svým předsevzetím. Zapochybovala, zda jsou její představy v souladu s Božím plánem. Skutečně Bůh chce, abych odjela do Lambarén? ptala se Ludmila. A modlila se: „Pane Bože, chci konat Tvoji vůli. A jestli máš pro mě něco jiného než medicínu v Brně, tady jsem. A vrátila jsem se z tábora domů.“ A čekala, jestli přijde první zpráva z Brna, že dostala ubytování, nebo ze Švýcarska, že ji přijali. Dlouho se nedělo nic a pak přišel dopis z Beatenbergu. Bylo rozhodnuto.

Odlétala 7. února 1948. V třesoucí se dakotě jí bylo špatně, takže si let vůbec neužila, ale do školy nakonec po několika přestupech s pomocí cizích lidí v pořádku dorazila. Beatenberg se nachází v nádherném prostředí Alp 1200 metrů nad mořem pod vrcholem Niederhorn (1900 m n. m.). Zdejší biblická škola (plným názvem Verein Bibelheim und Bibelschule Beatenberg) měla za úkol připravovat duchovní pracovníky pro misii v místech, kterým se dnes říká země třetího světa. Ludmila se tu setkala s řadou zajímavých osobností. Ředitel školy Saturnin Wasserzug měl židovské kořeny. Jako křesťanský teolog strávil

život na různých místech světa, až nakonec v roce 1934, kdy mu bylo 72 let, založil a osobně vybudoval tuto školu, která si postupně vyrobila v církevních kruzích značné renomé. Kolem školy se pohybovala i Olga Fierz, známá společnými aktivitami s Přemyslem Pittrem ve 40. letech. Možná pod jejím vlivem se Ludmila rozhodla, že na misii v Africe založí dětský domov.

Jiná učitelka, Alma Neighbour, zorganizovala „Akci východní Evropy“, jejímž cílem bylo dostat přes hranice balonky s letáky. Díky zpáteční adresě se potvrdilo, že akce měla úspěch. Mezi studenty byli i tři Čechoslováci. A shodou okolnosti i jeden bývalý vlasovec, který věděl, že se nemůže vrátit.

V Ludmilině vlasti krátce po odletu došlo k dalekosáhlým politickým a společenským změnám. Zprvu nebyl možný žádny telefonický ani písemný kontakt, takže nic nevěděla. Jednou při obědu si k ní přisedl ředitel školy a důležitou zprávu jí tlumočil. Když se pak obnovila pošta, posílal jí tatínek výstržky z novin, aby si mohla udělat představu. Vzpomínala na to, jak na konci války přišli do Vsetína s německou armádou i vlasovci a chladili jejich nadšení z příchodu Rudé armády. Že by toto byly důsledky?

Ludmila studovala Bibli, evangelizační práci, tedy šíření víry, a absolvovala praktika v péči o staré lidi v St. Gallenu. To pro ni nebylo snadné, protože poprvé pocítila různost lidských povah i mezi křestany. Každý se se stářím vyrovával jinak a křesťanská víra na to neměla vždy velký vliv. Pochopila, že „stáří si člověk připravuje celý život“. V Beatenbergu zažila první evropskou konferenci hrnutí Youth For Christ (Mládež pro Krista). Přijely sem velké duchovní osobnosti jako americký teolog Billy Graham nebo Kanada Oswald Smith. Ten kázel: „Kdo z vás myslí na poslední řád? Vy pořád mluvíte jen k prvním řadám, které vám přijdou do kostela, ale Pán Ježíš řekl: Až do posledních končin země.“ To na Ludmilu silně zapůsobilo. Na konferenci také vzniklo dodnes existující Trans World Radio, byly začaty různé misijní společnosti, zkrátka konference měla rádu konkrétních praktických výstupů a mimoto zanechala hluboký otisk v myslích mladých účastníků.

Když Ludmila mezi třetím a čtvrtým semestrem odjela do Československa na praktikum, rozhodla se předávat zážitky a poznatky z konference. Přivezla do Československa letáky, s přítelem Mirkem cestovali po republike, hráli a zpívali křesťanské písničky, letáky rozdávali mezi lidi. „Naplněná dojmy z konference jsem odjela a kázala v Čechách o posledních řadách. O tom, jak je důležité, aby se mladí lidé rozhodli pro poslední řády ve svém městě. Koho ty znáš z okrajových skupin? Co tvoji spolužáci a co tvoji sousedé?“ A Ludmila necítila nebezpečí: „Já jsem se nikdy necítila omezená nějakým režimem.“ Ani stínení myšlenky ji nenapadlo, že by ji komunisté nemuseli pustit zpátky do Švýcarska: měla přeče studijní vízum. Do Čech jela i proto, aby se tu rozloučila, protože po posledním semestru odejde do Francie a pak už rovnou do misie.

Když se vrátila do Beatenbergu, čekal ji dopis. Maminka jí sdělovala, že její milý Mirek při koupání v rybníku tragicky zemřel. Byl to šok. A poslední lano, které ji poutalo k Československu, se přetálo.

VZHŮRU DO LAMBARÉNÉ

Školu ukončila 13. listopadu roku 1949 závěrečnou zkouškou. Při výstupním pohovoru se jí ředitel Wasserzug nápadně často ptal na situaci doma v Československu. Nerozuměla tomu,

směřuje přece do francouzských kolonií. „Když jsem se připravovala na svoje další působení ve Francii, tak jsem najedou v Bibli, v 13. kapitole Rímanů, narazila na verš: „Každá duše vrchnostem poddaná bud, není vrchností než od Boha zřízené...“ Já jsem říkala: „Pane Bože, to nemyslím na komunisty!“ – „Myslím.“ – „Na komunisty?“ – „Ty myslíš, že komunisté jsou mimo moji supervizi? Nejsou.“ – „A já musím být poddaná komunistům?“ – „To je tvoje vrchnost.“ Tak jsem věděla, co mám udělat. Sedla jsem, napsala jsem na ministerstvo školství, že žádám o prodloužení svého studijního pobytu ve Francii ke studiu medicíny, a poslala jsem to na ministerstvo. Čekala jsem odpověď a ta přišla velice brzo: „To, na co jste dostala studijní povolení původně, jste skončila, vrátte se do Československa.“ Já jsem říkala: „Vidíš, Pane Bože? Vidíš? A kde je moje povolení pro Afriku?“

Ludmila nezbylo, než aby se vrátila do vlasti. Věřila, že Pán Bůh nakonec vše zařídí tak, aby se její poslání naplnilo. Situaci v ČSR se nehodlala podřídit. Jezdila, kázala, evangelizovala. Práci nehledala, ovšem nepracovala, to už byl za komunistů trestný čin. Jednota českobratrská ji tedy přijala do svého dětského domova ve Chvalech jako vychovatelku k dětem. Ano, dětský domov, ten bude jednou budovat v misii, zkušenost se jí bude hodit. A ráda nabídku přijala. Děti ji milovaly, dávala jim ze sebe to nejlepší. Ovšem starší sestry na její úspěch žárlily, odesla proto raději do Prahy do domova diakonie.

V roce 1950 se dozvěděla o možnosti jednoročního kurzu pro maturanty, ze kterého by získala diplom zdravotní sestry. „To je výborné, to taky budu na misijním poli potřebovat a je to jenom jeden rok, to vydřím. Tak jsem šla dělat diplom na zdravotnickou školu. Ale to už jsem byla v tom bolševickém šrotáku. Jak máte něco vystudované, už vám dají bumážku a už jste někam přidělená...“

Dostala umístěnku a nastoupila na oddělení interny v Novém Jičíně. Tehdy jí to ale ještě nedocházelo: „Já jsem pořád věřila, že se do Afriky dostanu. Mám zaslíbení, tak proč bych se tam nedostala? Pořád pro mě bylo všecko prozatím.“

Ovšem čas šel dál, roky plynuly a Ludmila viděla, že její sny se vzdalují. „Napsala jsem ještě panu doktoru Schweitzerovi, že jsem tak strašně chtěla být u něho, a že se nemůžu a nemůžu k němu dostat.“ Dopis do Afriky dopravil kazatel z Jednoty bratrské Radim Kalous. „Zpátky mně pak přivezl od pana doktora odpověď. Dnes už ten dopis nemám, ale z toho, co jsem si zapamatovala, tam bylo napsáno, že každý má své Lambaréné, nemusí to být zrovna v Africe na řece Ogowe.“

TADY SE NENÍ Z ČEHO RADOVAT

Ludmila Hallerová pracovala v Novém Jičíně jako zdravotní sestra. Absolutorium Biblické školy ve Švýcarsku ji v Československu nedávalo žádne možnosti, diplom nikdo neuznával. Ludmila si proto hledala doplnit vzdělání. Protože interna v Novém Jičíně sloužila k výuce studentek zdravotních škol, doporučil jí někdo, aby se přihlásila na OSI. Odbornou školu pro vzdělání instruktorek zdravotních škol, že bude mít větší možnosti. To udělala a v roce 1956 si odnášela diplom.

Ludmila byla svobodná a bezdětná a pracovně putovala po republice: Z OSI se nejprve vrátila do Nového Jičína, ale pak ji poslali do Frýdku-Místku a nakonec skončila jako hlavní sestra na OÚNZ (Okresní ústav národního zdraví) v Uherském Brodě. Neskrývala, že je křestanka. Jeden z jejích ředitelů pravidelně porušoval Boží přikázání. „Bral Boží jméno nadarmo, což já jsem velice těžce nesla. Ríkala jsem: „Soudruhu řediteli, vy se tak často modlíte?“ – „Já, komunista?!“ – „To není střelná modlitba? Vzdýt pořád voláte Boží jméno.“ – „No to teda ne! Tak co mám říkat?“ – „Třeba Kryštofe Kolumbe, to je jedno, ale neberte Boží jméno nadarmo. Na to jsou strašné tresty. Pán Bůh nenechá bez pomsty nikoho, kdo bere jeho jméno nadarmo.“ A on opravdu začal říkat Kryštofe Kolumbe,“ vypráví se smíchem Ludmila Hallerová.

Byla to doba její osobní krize. Ve sboru, který vedla, došlo k vraždě a sebevraždě manželů, její přítel se s ní rozšel a v zaměstnání měla potíže s nadřízeným. Kumulace těžkých životních situací ji přivedla k hlubokým pochybnostem a zvažovala, že ukončí svůj život. Ještě se vydala na pohreb známého utěšit pozůstalé a po návratu domů si připravila tabletky. „Ještě se pomodlím, než to spolknu. A najedou mě vám naplnila úžasná radost. Ale úžasná! Přetékající úžasná radost, jakou jsem snad ještě za žádných okolností nezažila. Ríkala jsem: „Duchu svatý, z čeho se radujes?“ Tady se není z čeho radovat. Toto místo vůbec není k radování. A v ušich mi znělo: „Kteréhožto nevidouce, avšak v něho věříce, veselíce se radostí nevýmluvnou a oslanou, očekávajíce spasení duší vašich.“ A já jsem najedou věděla, že prostě žádný jiný grund k radosti není potřeba než Pán Ježíš. A že to stačí. A že jsem hlopá, když to chci vzdávat. Vysypala jsem prášky, vypila vodu, lehla a spala. A pak se to postupně začalo upravovat,“ říká Ludmila Hallerová.

Další pokračování životního dobrodružství sestry Ludmily Hallerové uvedeme v Rozsívači č. 11/2022. Ludmila Hallerová zemřela 23. července 2022.

Zdroj: Newsletter Křestan dnes

DEN / MĚSÍC VDĚČNOSTI ZA KAZATELSKOU SLUŽBU

Milé bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů.

V tomto roce poprvé slavíme v říjnu tzv. Den / Měsíc vděčnosti za kazatskou službu (anglicky Pastor Appreciation Day). Vychází na neděli 10. října, ale je možné vybrat si kterýkoliv den v tomto měsíci. Je to příležitost, kdy mohou členové sboru jakýmkoliv způsobem vyjádřit svoji vděčnost kazateli za jeho službu.

Ať už se jedná o přáníčko od dětí z besídky, dopis kazateli, malý dárek, kyticu pro manželku, zkrátká cokoliv vás napadne a myslíte si, že by vyjádřilo kazateli poděkování za jeho službu.

V západní tradici tento den (měsíc) vymýšlejí členové sboru, kdo kazatele překvapí nejlépe. Někdo mu urneje auto, druhý zařídí hlídání dětí a zaplatí jemu a manželce večeři a někdo mu daruje nějaký zážitek, který kazatele překvapí. Zkrátká možností je mnoho, stačí se opravdu jen na chvíli zamyslet.

Letos je to poprvé, co jsme sbory k této iniciativě vyzvali, a věříme, že se časem tento svátek uchytí.

Rádi zveřejníme všechny zájítka vašich kazatelů, které se dozvímě, a věříme, že pro vás budou inspirací i v příštím roce. Tajemník BJB ČR, Jan Jackanič

JERUZALEMSKÉ MODLITEBNÉ RAŇAJKY

Jeruzalemské modlitebné raňajky (Jerusalem Prayer Breakfast - JPB) už šesty rok každoročne združujú politických lídrov a vplyvné kresťanskej osobnosti zo všetkých vrstiev spoločnosti a cirkví na zhromaždenie v hlavnom meste Izraela, aby sa modlili za mier a požehnanie pre Jeruzalem a pre celý svet. Je to možno jediné modlitebné hnutie za Izrael medzi kresťanmi, ktoré vzniklo na podnet a je organizované s polupráci s vrcholnými politickými predstaviteľmi Izraela.

Hnutie Jeruzalemských modlitebných raňajok sa šíri aj do iných krajín a modlitebnej stretnutia JPB sa organizovali už aj v Dallasе (USA), San Antoniu (USA), Talline (Estónsko), Ríme (Taliansko), Bloemfonteine (JAR), Kampale (Uganda), Canberre (Austrália) a na ďalších miestach.

Myšlienka organizovania týchto modlitieb stojí na viacerých výzvach, ktoré čítame v Božom slove, aby sme sa modlili za pokoj pre Jeruzalem a za Izrael. „Proste o pokoj pre Jeruzalem: nech žijú bezpečne tí, čo tă milujú.“ Modlitba za požehnanie a pokoj pre Jeruzalem a vyvolený izraelský národ prináša pokoj a požehnanie aj ostatným národom. Preto je to zároveň modlitba za mier na celom svete. Zvlášť aktuálne to bolo aj tento rok, keď prežívame vojnu blízko za našimi hranicami na Ukrajine.

Tento rok v dňoch 1. – 2. júna som mal možnosť zúčastiť sa, spolu s ďalšími priateľmi zo Slovenska, týchto modlitieb v Izraeli. Na zhromaždení v Knessete, ktoré pozdravil aj predseda izraelského parlamentu Mickey Levy, ako aj bývalý premiér Benjamin Netanjahu, som mal možnosť čítať text Božieho slova Zach 8, 20 – 23. Významným tohtočním hostom bol aj evanjelista Nick Vujčič, ktorý mal príhovory a modlitby. Súčasťou podujatia bol aj večer chvály, odhalenie sochy Lev z Júdu, daru amerických evanjelikálnych kresťanov pre mesto Jeruzalem, ako aj popoludnie naplnené zaujímavými

prednáškami. Počas záverečného večera som mal česť, po videopozdrave izraelského prezidenta Jicchaka Herzoga, prečítať pozdrav predsedu vlády SR Eduarda Hegera.

Som nesmierne vdŕaný Bohu za možnosť modliť sa priamo v kolíske kresťanstva a judaizmu spolu s vrcholnými predstaviteľmi izraelského štátu, politikmi aj duchovnými lídrami a so zástupcami z 38 národov za mier, pokoj a požehnanie, ktoré Izrael aj všetky národy veľmi potrebujú.

Napínať túto výzvu Božieho slova a prosiť o pokoj pre Jeruzalem môžeme aj vo svojich každodenných osobných modlitbách.

Ján Szöllős

STRETNUTIE MABAVISZ A SLÁVNOSŤ V SVÄTOM PETRI

Zbor BJB v Svätom Petri, ktorý je jediný v našej Jednote, kde je bohoslužobným jazykom maďarčina, hostil v dňoch 26. – 29. mája významné podujatie. Konalo sa tu stretnutie Rady Svetového zväzu maďarských baptistov (MABAVISZ). Tento zväz združuje jednoty a zbory maďarsky hovoriacich baptistov z Maďarska, Rumunska, Srbska, Slovenska, Ukrajiny, ako aj z USA, Kanady a Austrálie. Vzájomne sa povzbudzujú, udržujú spoločenstvo a spolupracujú na rôznych misijných a charitatívnych projektoch. Na rokovanie sa zúčastnili vrcholní predstaviteľia baptistickej cirkvi z Maďarska a Rumunska a predstaviteľia z ostatných krajín, okrem Ukrajiny, odkiaľ nemohli zástupcovia prísť kvôli vojnovým udalostiam. Maďarsky hovoriacich baptistov zo Slovenska zastupoval kazateľ zboru Svätý Peter brat Bálint Dócze. Súčasťou stretnutia bolo v piatok popoludní rokovanie o vzájomnej spolupráci aj s vedením BJB.

Dohodla sa spolupráca najmä pri „Baptist 500“, čo je plánovaná celoročná séria podujatí pri priležitosti 500. výročia (1523) začiatia pôsobenia anabaptistického kazateľa Andreasa Schrötera v Prešove. V piatok popoludní a večer sa konala v modlitebni v Svätom Petri aj pekná slávnosť, kde slúžil Božím slovom predseda maďarských baptistov brat János Papp, ktorý sa na ďalšie obdobie stal aj predsedom Rady MABAVISZu. Zhromaždenie pozdravili aj starosta Svätého Petra J. Jobbág, podpredseda Rady BJB Z. Kakáš a poslanec NR SR J. Szöllős. Pekným momentom bolo aj zasadenie stromu s číslom 200 z celkového počtu 500, ktoré budú zasadene pri priležitosti uvedeného 500. výročia začiatia (ana)baptistickej misie na území bývalého Uhorska. Po spoločnom občerstvení a vzájomnom spoločenstve pri jedle pokračovala slávnosť prednáškou o historii anabaptistov a baptistov, ktorú mal rektor Baptistickej teologickej akadémie v Budapešti br. Kálmán Mészáros.

SVĚDECTVÍ PRACOVNÍKŮ ČESKÉ REDAKCE RÁDIA 7 BISKUP SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ AUGSBURSKÉHO VYZNÁNÍ TOMÁŠ TYRLÍK

Měl jsem tu výsadu, že jsem byl od dětství veden mými rodiči k víře. Každý den nám, dětem, rodiče četli z obrázkové Bible, učili jsme se zpívat dětské písni a společně jsme se modlili. Rovněž prarodiče, zvláště babičky byly pro mě velkým vzorem víry a pokorného následování Pána a oddanosti ve službě vyučování dětí na nedělní besídce.

Moje cesta k osobní víře neprošla nějakým dramatickým zlomem či vzdorem. Pán Bůh se velmi intenzivně a mocně dotkl mého srdce na jednom letním pobytu mládeže, když mi bylo 14 let. Tehdy jsem si uvědomil, že Pán zemřel i za moje hříchy a provinění a v modlitbě jsem svěřil svůj život Pánu. Od toho okamžiku se učím žít s Ním a toužím, aby mě vedl a formoval svým Slovem a naplňoval Svatým Duchem ke každému dobrému dílu.

Po několika letech od onoho doteku Boží milosti jsem se stal vedoucím skupiny mládeže a postupně jsem vstupoval do dalších služeb a odpovědností ve sboru.

Pak ve mně, po celkem dramatických událostech vzpoury a odmítání Božího povolání, dozrálo rozhodnutí jít studovat teologii a věnovat svůj život pastýrské a kazatelské službě, v níž mohu za velké a obětavé podpory mé milované manželky sloužit už téměř 30 let. Bez opory a podpory manželky bych už mnohdy tuto službu možná vzdal a opustil, ale je to ona, která se za mě modlí (a modlíme se i společně), neustále mě povzbuzuje, dodává sil a pomáhá vstát a jít dál, když člověk mnohdy padá únavou a vyčerpáním. Jsem za ni nesmírně vděčný Pánu Bohu.

Období největší krize ve službě jsem prožíval v roce 2016 před oslovením, abych kandidoval na biskupa. Bylo to pro mě nejtěžší období v mé dosavadní službě v církvi. Byl jsem na pokraji rozhodnutí odejít ze služby v církvi vůbec. Prožíval jsem velkou vnitřní bolest nad současným stavem v církvi, vztahy nelásky, neodpuštění, obviňování. Vnímal jsem, že mnohdy poukazujeme na hříchy druhých, ale sami nevidíme, nebo nechceme vidět hříchy, které jsou v nás.

Na jedné straně jsem byl velmi smutný z této vztahu a mnohých slov odsouzení, na druhé straně jsem prožíval zvláštní Boží vedení, blízkost a hlbouku vztahu s Pánem, která byla ještě navíc umocněna zdravotními problémy a různými životními zkouškami mých nejbližších. Stále si kladu otázku: „Čemu mě, Pane, chceš skrze tyto těžké chvíle naučit?“ Příznám se, že po této trpkých zkušenostech jsem neměl ani pomyslení kandidovat na biskupa. Ba naopak, rázně jsem to odmítal. Ale právě v této osobně těžké situaci mě některí povzbuzovali, abych do toho šel. Bránil jsem se každé takové myšlence. A to jsem ještě netušil, jaký zápas se bude v mém nitru odehrávat. Cítil jsem však tuto myšlenku odmítal, tím víc jsem prožíval nepokoj. Připadal jsem si jako Mojžíš před Pánem Bohem, hledal jsem výmluvy, že to není úkol pro mě. Chtěl jsem utéct, jako Jonáš.

Podobné zápasy jsem prožíval před tím, než si mě Pán povolal do pastýrské služby. Tehdy, po absolvování gymnázia v roce 1988, jsem začal studovat na VUT v Brně na elektrotechnické fakultě obor technická kybernetika, ale přitom jsem vnitřně silně vnímal, že mě Pán volá do své služby. Nakonec jsem při jízdě nočním vlakem padl v kupé na kolena a v modlitbě jsem vyznal, že už nechci utíkat od úkolu, který Bůh má pro mě a v pokoře jsem svěřil svůj život do služby Pánu.

Toto období mi Pán Bůh připomněl ve zmiňovaném roce 2016. Uvnitř jsem se stejně jako tehdy urputně bránil, argumentoval před Pánem Bohem, že to nezvládnu, že to po mě nemůže chtít, že nejem ten správný typ pro tuto službu. A čím víc jsem

zápasil s Bohem, tím víc jsem dostával slovo ujištění: „Ano, ty sám to nezvládneš, ale jsem tu Já, který tě chce vést, uč se spolehat na moji moc a sílu.“ Uvědomoval jsem si a stále uvědomuj svoje mnohé slabé stránky, nedostatky a limity, ale také Boží milost, dobrotu a velkou trpělivost. Toužím se stále učit důvěře v Boží slovo a Jeho zaslíbení.

Mnohokrát jsem v modlitbách plkal a vyléval své srdce před Pánem na Goduli, mém modlitebním místě (které bylo v minulosti místem tajných bohoslužeb evangelíků v době pronásledování), prosil jsem ho, aby mě „minul tento kalich“. Ale také jsem řekl: „Ne jak já chci, ale jak Ty chceš, Pane.“ Po několika měsících intenzívních modliteb, rozhovorů s několika mými důvěrníky a zpovědníky jsem tuto záležitost odevzdal plně do Božích rukou a prosil jsem Pána o Jeho slovo pro moji situaci.

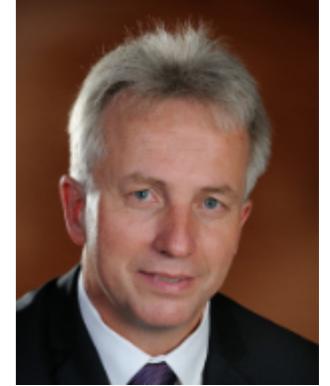
Pán mi daroval tato slova z knihy proroka Izajáše 41, 10: „Neboj se, uždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravící své spravedlnosti.“ A slova z Matoušova evangelia 5, 11–12: „Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lžive mluvit proti vám všecko zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.“

Na základě těchto biblických veršů jsem řekl Pánu, at se děje Jeho vůle. Jsem ochoten v bázni a pokore před Pánem Bohem převzít, pokud to bude Jeho vůle, spoluzodpovědnost v církvi, do níž mě Pán povolal.

Mým mottem v životě a ve službě je verš z listu Římanům 14, 19: „A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.“ Pán Bůh mě stále učí lásku, trpělivosti, pokore, a především vědomí toho, že bez Něho, bez Jeho lásky a dobroty bychom byli ztraceni, bez pravého smyslu a cíle v životě. Každý den se modlím, abych byl dobrým nástrojem v Božích rukou a následoval Jeho záměry a vůli pro život v rodině i ve službě Jemu.

Moje první kontakty s rádiem TWR byly za hlubokého socialismu, kdy jsme doma společně u jednoho nekvalitního rádia poslouchali relace TWR. Poté jsem se osobně při studiu na VUT v Brně seznámil s bratrem Jiřím Dedečusem, který byl tehdy plně zapojen do nahrávání a přípravy pořadů. V posledních letech jsem pak byl jako pastor několikrát pozván pracovníky Rádia 7 ke spolupráci na různých pořadech nebo požádán o napsání nějakého článku či zamýšlení.

A před několika lety přišla nabídka Katky Hodecové, zda bych měl ochotu se zapojit a stát se součástí rady TWR. Po zvážení jsem nakonec tuto výzvu s pokorou přijal. Chtěl bych svým malým dílem sloužit k šíření evangelia na naši zemi a povzbuzovat tým pracovníků redakce Rádia 7 v jejich náročné, ale věřím také požehnané práci a službě. Jsem si vědom, že tato práce vyžaduje velké nasazení a vytrvalou oběťavost. Proto jsem za celý tým pracovníků Rádia 7 velmi vděčný a vyprošuji pro ně u Pána sílu, neutuchající inspiraci Duchem svatým, vytrvalost, radost a svěžest ducha a také pevné zdraví.

ZA PROTEKTORÁTU

Minule jsme končili tragickou událostí, smrtí v koncentračním táboře Osvětimi. Obdobně jako bratři Theofil Malý zemřel také Norbert Fabián Čapek, zakladatel sboru v Brně. V té době ovšem nebyl již kazatelem naší Jednoty, kterou pro teologické rozdíly opustil v roce 1913. V době protektorátu byl členem hnutí unitářského. Gestapo se intenzivně zajímalo také o osobu pardubického kazatele Jana Ríčáre (který se v roce 1943 po rezignaci Josefa Tolara stal předsedou VV Jednoty) kvůli jeho vazbám na křesťanskou mládežnickou organizaci YMCA. Do domácího protinacistického odboje byl aktivně zapojen bratr Cyril Burget, kazatel v Kroměříži. Bratr nejprve vedl jednotku podzemního hnutí a v závěru války se stal velitelem partyzánské skupiny Grado. Mohu v této souvislosti připomenout i odbojářskou činnost bývalého kazatele Bohumila Hanuše, který ovšem již od roku 1930 pracoval v civilním povolání.

Pojďme se však podívat na život Jednoty postupně. Dříve, než se budu věnovat jednotlivým sborům, které se ocitly v Sudetech, podíváme se na celkovou situaci církve.

Láska je více než nenávist.
Můžeme něco vykonat, když budeme žít v blízkosti Boží.
Neznáme budoucnost, ale známe Ježíše a On vládne nad budoucností

území, ale také k bratřím a sestrám žijícím v Sudetech, ve sborech, které dříve tvořily součást Bratrské jednoty Chelčického. K těm, kteří se nyní stali součástí německého Sazavu, jejichž kazatelé byli německé národnosti. V této souvislosti jsou jistě významná slova bratra W. O. Lewise z American Baptist Foreign Mission Society, která napsal v dopise zaslálaném ještě poslední předválečné konferenci v Pardubicích v srpnu 1938:

„Láska je více než nenávist. Můžeme něco vykonat, když budeme žít v blízkosti Boží. Neznáme budoucnost, ale známe Ježíše a On vládne nad budoucností.“ Ve dnech 5.–7. ledna 1940 se konala konference Jednoty ve Vysokém Mýtě za účasti delegátů z Čech a Moravy. Postoj okupačních orgánů vůči českým baptistům byl do značné míry ovlivněn dobrými vztahy mezi nacistickou vládou a německým Sazavem baptistických sborů (Bund der Baptengemeinden), především díky Paulu Schmidtovi, který stál v čele Sazavy a patřil k nacionalisticky a konzervativně smýšlajícím. Ačkoliv tedy nemuseli čeští baptisté přejít do ilegality, bylo nutné, aby po odtržení pohraničí a vzniku Slovenského štátu vyřešili své organizační uspořádání. Konference se zúčastnila jako zástupce německého svazu bratr Rockschiess z Berlína. Bylo nutné vyřešit otázku ustavení „Jednoty Moravy a Čech“, protože původní Jednota přestala právně existovat. Můžeme říci, že původní Jednota existovala, ovšem jenom duchovně. Jednalo se také o právní postavení našich sborů v Protektorátu Čech a Moravy i s ohledem na vlastnictví majetků, které i v této situaci mohlo být pouze formou spolků. Dalším projednávaným bodem byl poměr českých a moravských bratří k baptistům na Slovensku a v Německu. Zaznělo, že musí zůstat stejný jako před válkou, tedy plný lásky. Zástupce německého svazu bratr Rockschiess zdůraznil poslání církve: „Učte všechny národy,“ v čemž viděl nutnost společného zvěstování evangelia a spolupráce na vinici Páně. Z jeho úst zazněla výzva: „Neklidná doba není doba, která by neměla přinést ovoce. Ono příde svým časem.“

Jistě jsou v této souvislosti skutečně vypovídající slova z dopisu bratra Tolara, zaslálého v červnu 1940 bratru Paulu Schmidtovi, vedoucímu Sazavu baptistických sborů v Německu: „...když zde byl v lednu bratr Rockschiess, důrazně jsme mu vysvětlili, že my, baptisté, nemáme s politikou nic společného. A platí Ježíšova slova:

„Hledejte nejprve království Boží!“ To jsme také dosvědčili bratru Rockschiessovi a potvrdili jsme mu, že to s misí není tak lehké a jednoduché právě proto, že my jsme vzdáleni politických otázek, protože i pro nás, pro naše konání platí Boží slovo z Rímem. 13. kapitoly.

Dále bratr Tolar odpovídal na nabídku finanční pomoci od německého svazu. „Potěšilo mne, že máš starost o to, aby dílo netrpelo kvůli nouzi sborů. Je to pravda, je nutné na to dát pozor, ale láska Boží nám podivuhodně pomáhá. Minulou neděli jsem směl otevřít novou stanici, práce je mnoho, ale dělníků je méně.“

Německý svaz tehdy nabídl i finanční pomoc, např. na platy kazatelů. Bratr Tolar musel tuto nabídku odmítnout, protože sbory pochopitelně nechtěly být zavázány: „...kromě toho jsi mi psal, že jste připraveni učinit něco pro platy našich kazatelů. Opět jeden projev uslechtilého smýšlení našich bratří. Vysvětlil jsem to tehdy jak sborům, tak jejich kazatelům, a toto je vedlo k větší věrnosti a plnění povinností a zdá se, že něco z toho působí dodnes. Každý z našich kazatelů nyní ví, že v opravdové nouzi se může prostřednictvím mého zprostředkování obrátit na bratry v Německu. Proto, že to doposud žádný z nich neučinil, není nutné je za to kárat. Pokud sbory chtějí samy pečovat o své kazatele, chtějí si samy pomoci, i když to stojí mimořádné oběti, to je přece něco velikého a vznešeného. My přece víme, s rozpínáním říše vznikají i pro nás svaz nové povinnosti a příležitosti, všude tam, kde je válka, je potřebná pomoc. Víme jenom jedno: Věc je Tvá, Pane Ježíši Kriste...! A to nám musí, to nám může stačit.“

Ještě více vypovídá o situaci dopis bratra Tolara bratr Schmidtovi z května 1941. Vypovídá především mnohé o snahách německých bratří a o odvaze bratra, který stál jako předseda VV v čele Jednoty: „...nemohu si rozpomenout na br. Knappa z Drážďan (jen shoda jmen s br. Magnusem Knappem), ovšem jeho starost o nás v Protektorátu mne překvapila. Dlouhá léta se o nás nikdo nestaral a potom přijde br. Knapp s objevem, že my nejsme státem uznaní. To mne překvapuje. Nebyl naši otcové nejen zde v této zemi, ale vždy neuznáni? Bylo to již v roce 1919, kdy jsem byl předvolán na vládu, a bylo nám nabídnuto uznaní. Potom tam šel i bratr Josef Novotný. My jsme tuto nabídku odmítli. S presidentem Masarykem, který byl zbožný muž, jsme o tom hovořili a on nám to neradil, pokud chceme zůstat b i b l i c k o u s p o l e c h. Asi v roce 1938 byli zástupci kongregacionalistů u prezidenta Beneše a jednali s ním právě o tom a shodli se na tom samém. Neuznání! V Protektorátu je to stejně, státem uznaná církev musí mít vyznání víry. Její kazatelé musí mít za sebou maturitní zkoušku a musí mít vysokoškolské vzdělání. Takový kazatel musí potom být také potvrzen ministerstvem, musí vést matriky, tzn. záznamy o narození, uzavření manželství a úmrtí atd.

Ano, kdyby u nás bylo něco takového možné, jako u Vás v Německu, nechali bychom si líbit, abychom tvořili „korporaci veřejného práva“, ale to nejde... Naši otcové nejen v Čechách, ale všude, byli svobodní, a pokud bude trvat válka, chceme zůstat svobodní! Pokud by se nám mělo stát něco nepřátelského, potom jsmeme připraveni užít na sebe kříž a jít dál svou cestou.“ Slavomila Švehlová Další část uvedeme v příštím čísle Rozsévače.

ROZHовор S KAZATEĽOM BRATOM PAVLOM PIVKOM

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie, aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Ak mám odpovedať na túto otázkou, musím sa vrátiť na začiatok môjho kresťanského života. Mal som 16 rokov, keď som sa znovuzrodil a stal som sa veriacim kresťanom. Mojou túžbou bolo od počiatku môjho nového života slúžiť Pánu Bohu a zvestovať ľudom Božie slovo. Aj preto som sa rozhodol študovať teologiu. Študoval som na EBFUK v Bratislave a tiež na evanjelickej akadémii v Budapešti. Po ukončení štúdia v roku 1994 som sa stal kazateľom Božieho slova.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Na začiatku mojej kresťanskej cesty ma najviac podporoval jeden môj dobrý priateľ Miloš. On ma povzbudzoval pri mojom rozhodnutí išť študovať teologiu a tiež v službe kazately.

Kto je tvým vzorom teraz (učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Vzorom sú pre mňa môj bývalý profesor teologie (Ján Grešo) a z kazateľov BJB bratia Paľko Kondáč a Juraj Pribula.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Kazateľom BJB v Podunajských Biskupiciach som sedem rokov. Napriek tomu, že sme počtom malý zbor, bratia a sestry sú verní v nasledovaní Pána Ježiša. To si veľmi vážim a tešíme sa z toho. Slúžil som aj v iných zboroch BJB, vo Viere a na Palisádach, ale nie v pozícii kazateľa.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že táto práca má zmysel?

Najväčšiu radosť v službe mám z toho, keď vidím, že ľudia, ktorým slúžim, prejavujú záujem o Božie slovo, majú túžbu duchovne rást a upevňuje sa ich vzťah s Pánom Ježišom Kristom.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najľažšie?

V tejto službe je pre mňa najťažšie, keď treba riešiť konflikty v zbere. Ja som skôr introvert, nemám rád konflikty, ale kedže aj tie patria k životu, je to pre mňa výzva.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie?

Ak áno, čo ti pomohlo zotrvati? Ak by si neboli kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Zatiaľ som neolutoval, že som kazateľom, a dúfam, že ani neolutujem. Robím to, čo som vždy robil chcel. Mal som radosť aj z práce redaktora v Rádiu 7, kde som pracoval tri roky ako dobrovoľník. Mal som aj svoju vlastnú reláciu s názvom

Mefibošet. Bolo to tiež pekné obdobie života, za ktoré som Pánu Bohu vdačný.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ďažké?

Mám manželku Anku, s ktorou spolu kráčame životom už vyše 21 rokov. Na tejto životnej ceste nás vedie denne Pán Ježiš. On nám verne pomáha zvládať všetky zápasy života aj s našimi zdravotnými ďažkostami.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Niekedy samozrejme aj mňa premôže únavu ako každého. Vtedy najradšej relaxujem pri počúvaní dobré hudby (nie len kresťanskej), rád čítam teologickej literatúru a zahrám si šach, keď mám príležitosť.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Ako kazateľ mám radosť z toho, že som už spomenul vyššie, teda keď vidím, že v zbere ľudia milujú Pána Ježiša a túžia po duchovnom raste. V súčasnosti ma prirodzene trápi nepokoj a vojna za našimi východnými hranicami.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ťa neopýtal?

Chcel by som ešte spomenúť, že slúžim aj v zbere na Palisádach, kde máme pravidelné vyučovanie z Božieho slova a pritom so sestrami a bratmi zažívame krásne spoločenstvo. A na záver pripomienim aj službu v zariadeniach pre seniorov v Bratislave, ktorí konáme už dvanásť rokov. Táto služba ma tiež vnútorné veľmi napĺňa, mám z nej radosť a som za ňu vdačný. Za túto službu ďakujem, brat Janko, aj tebe, lebo práve ty si ma do tejto služby svojho času uviedol.

Rozhovor viedol Ján Szöllös

NEPŘIDÁVEJ SE K FALEŠNÝM POMLUVÁM!

„NEBUDEŠ ŠÍŘIT FALEŠNOU POVĚST. NESPRÁHNES SE SE SVÉVOLNÍKEM, ABY SES STAL ZLOVOLNÝM SVĚDKEM“ (EX 23, 1).

Zlovolný nebo lživý svědek pomáhá někomu svévolně prosazovat vlastní zájmy nespravedlivým způsobem. Bůh něco takového zakazuje. Ve Starém zákoně (v Bibli) to Hospodin připomíná na více místech. Ex 20, 16: „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědec.“ V Přísloví v 6. kapitole se v 19. verši píše, co Hospodin nenávidí: „Křivý svědek, který šíří lži, a ten, kdo vyvolává mezi bratry sváry.“

Bůh je svatý a spravedlivý. Nesnáší falešné pomluvy.

V dnešní době bychom mohli říci „roznášet drby“. Jak se říká: jeden něco povídá, že druhý něco slyšel, že třetí něco viděl. A my, aniž bychom si informace ověřili, posíláme je dál. Je

nesmírně obtížné a nepříjemné stát se terčem pomlouváčů a čelit falešné pověsti. Těžko se proti tomu dá bránit a je to velmi zničující. Bůh před takovými věcmi svůj lid varuje. Dt 17, 4: „A bude-li ti to oznameno nebo o tom uslyšíš, dobrě si to prosetří. Je-li to jistá pravda...“

V Bibli můžeme na více místech číst o tom, jak slovo povzbuďuje, nebo naopak ubližuje, ubíjí. Přísloví 12, 17–19: „Kdo šíří pravdu, hlásá spravedlnost, kdežto křivý svědek leští. Někdo tlachá, jakoby probodával mečem, kdežto jazyk moudrý hojí. Pravdivé rty se zajistí navždy, kdežto jazyk zrádný na okamžík.“

Modleme se za moudrost, abychom se uměli podobným nešvarům jazyka vyhnout, a abychom poznali, jak být ve správnou chvíli zdrženliví v řeči. Občas s tím máme problémy.

P. Kučera

ROZSIEVAČ

11

JAK ZASTAVIT ČAS A ZŮSTAT STÁT V PŘÍTOMNOSTI

V průsečku věčnosti a času

Měli bychom se cvičit v tom, jak zastavit čas a zůstat stát v přítomnosti, v tomto „nyní“, jež je naší přítomností a také průsečkem věčnosti a času.

Co pro to můžeme udělat? Tady je první cvičení. Můžete ho provádět ve chvílích, kdy nebudete mít vůbec nic jiného na práci, kdy vás nic nebude tlačit ani dopředu, ani dozadu, a kdy budete moci strávit pět minut, tři minuty nebo půl hodiny odpočinkem a nic neděláním.

Sedněte si a řekněte si: „Sedím, nic nedělám a pět minut nic dělat nebudu,“ a odpočívejte, a postupně během této doby (minuta nebo dvě možná budou maximum, co budete schopni ze začátku vydržet) si uvědomujte: „Jsem zde, v Boží přítomnosti, v přítomnosti sebe sama, v přítomnosti všeho nabytku okolo, klidně sedím, nikam nespěchám.“

Musíte ovšem udělat ještě jednu věc: předsevzít si, že během těchto dvou nebo pěti minut, během nichž se máte učít, že přítomnost existuje, se nenecháte zdvihnout vyzváněním telefonu, klepáním na dveře ani náhlým vzedmutím energie, která vás nutí právě v tu chvíli udělat to, co jste deset let odkládali. Takže se posadte a řekněte si: „Jsem zde,“ a zůstaňte tak.

Až se naučíte zvládat v těchto okamžících vnitřní nepokoj, být zcela klidný a šťastní, pak prodlužte těch pět minut na delší dobu a pak ještě na delší.

Samozřejmě přijde chvíle, kdy bude lepší se někde skrýt, protože můžete tiše sedět dvě minuty, i když telefon zvoní nebo někdo klepe na dveře, ale vydržet takové dobývání čtvrt hodiny je téměř nemožné. Pak si ale uvědomte, že kdybyste nebyli doma, neotevřeli byste ani nezvedli telefon. Nebo, máte-li víc odvahy nebo sebejistoty, můžete to dělat jako můj otec, který vše na dveře oznamení: „Nemusíte klepat. Jsem doma, ale neotevřím.“ Toto je mnohem účinnější cesta, protože lidé to hned pochopí, kdežto když řeknete: „Počkejte laskavě pět minut,“ jejich laskavost obvykle během dvou minut vyprchá.

Když jste se naučili této stálosti, tomuto klidu, musíte se naučit zastavit čas nejenom v okamžících, kdy by se stejně vlekly nebo zastavily, ale ve chvílích, kdy beží, kdy na vás klade nároky. Postup je následující. Děláte něco, co považujete za důležité, máte pocit, že pokud to neuděláte, celý svět začne ve svém běhu kolísat. Pokud si v takové chvíli řeknete: „Dost,“ objevíte mnoho věcí. Jednak to, že svět nezakolísal, a dále, že celý svět – jestli si to dokážete představit – může počkat pět minut, kdy pro něho nebudete nic dělat. To je důležité, protože obvykle

BOŽIE ZÁHADY

„Lebo čo je neviditeľné z Noho, Jeho večná moc a božskosť, to od stvorenia sveta rozjímaním môžu pozorovať z Jeho diel...“ (R 1, 20).

Ak sa budeš snažiť vyčerpávajúco racionalizovať Boha, zlyháš. Okolo Boha existuje mnoho záhad, ktoré v tomto živote nikdy nepochopíme. Ako môže niečo malé a konečné, obmedzené časom a priestorom, pochopiť nekonečného Boha? Nemali by sme si myslieť, že je niečo zvláštne na tom, že je nemožné vysvetliť mnohé záhady materiálneho sveta.

Kto dokáže vysvetliť, prečo zemské jadro pritahuje predmety? Kto dokáže pochopiť zákon gravitácie? Newton ho objavil, ale nedokázal ho vysvetliť. Kto dokáže vysvetliť zázrak rozmnožovania? Mohli by sme predložiť veľa dôkazov

klameme sami sebe, když říkáme: „Musím to přece udělat, je to správné, je to moje povinnost, nemůžu to nechat nedodělané.“ Samozřejmě, že můžete, protože ve chvílích totální lenosti necháváte věci neudělané mnohem delší dobu, než je těch pět minut, které jste si vyhradili.

Takže si řekněte: „Ať se stane cokoliv, ted' toho nechám.“ Nejjednodušší je, mít u sebe budík. Nastavte si ho a řekněte si: „Ted' budu pracovat a nebudu se na něho dívat, dokud nezavoní.“ To je velmi důležité. Jedna z věcí, které se musíme odnaučit, je dívat se na hodiny. Když někam jdete a víte, že jdete pozdě, díváte se na hodinky. Ale nemůžete přece jít stejně rychle, když se díváte na zálepští, jako když se díváte rovně před sebe. A když se budete přesvědčovat, jestli jste se opozdili o sedm minut nebo pět nebo tři, na vašem pozdním příchodu tím stejně nic nezměníte. Takže, určete si čas, kdy se vydáte na cestu, a když ho dodržíte, budete tam včas, a když vyrážíte pozdě, jděte tak rychle a rázně, jak můžete. A až dorazíte ke dveřím, udělejte patřičně kajícný obličej, až vám otevřou.

Nuž, ve chvíli, kdy budík zazvoní, víte, že příštích pět minut pro vás svět neexistuje a že se nepohnete z místa. Je to Boží čas a vy se budete chovat v Jeho čase tiše a pokojně. Na začátku to asi bude obtížné, budete mít pocit, že je přece velmi důležité, abyste, řekněte, dopsali dopis, dočetli odstavec. Ve skutečnosti velmi brzy zjistíte, že to můžete docela dobré o tři, pět, nebo dokonce deset minut odložit a nic se nestane. A když budete dělat něco, co vyžaduje pozornost, zjistíte, že to potom budete dělat mnohem lépe a rychleji.

Prostě se plně soustředte na osobu nebo úkol, který je před vámi, a když skončíte, zjistíte, že jste na to potřebovali o polovinu méně času než dříve, a přesto jste viděli a slyšeli všechno.

Často dávám tuto radu lidem v různých životních situacích a učíncuje to. Takže když budete dělat tato cvičení a začnete nejdřív zastavovat čas, který se nepohybuje, a nakonec čas, který se snaží rychle ubíhat, zjistíte, že v okamžiku, kdy jste překonal vnitřní napětí, vnitřní zmatek, nervozitu a úzkost,plyne čas tak, jak má.

Dovedete si představit, že každou minutu uplyne jenom jedna minutka? Přesně to se děje. Je to podivné, ale pravdivé, i když podle našeho chování by se dalo soudit, že pět minut může uběhnout za třicet vteřin.

Ne, každá minuta trvá stejně dlouho jako ta následující, každá hodina jako ta, co přijde po ní.

A. S.

a argumentov, ktoré by naznačovali Božiu existenciu.

Avšak jednoduchá pravda zní nasledovne: Boha nemožno dokázať čistým racionalizovaním. Nemôžeme Ho vtesnať do malej umeľ skúmy alebo Ho obmedziť na matematický vzorec. Ak môže ľudská mysel' úplne dokázať Boha, potom nie je väčší než mysel', ktorá Ho dokázala.

Modlitba

Všemohúci Pane Bože, hoci moja konečná mysel' nemôže pochopiť rozsah Tvojej velkosti, vnímal som Tvoju přítomnosť v tichosti svojho srdca a to ma teší.

Billy Graham

PŘÍBĚHY KŘTĚNCŮ TOBĚ PATŘÍ CHVÁLA

Jsou to už krásné dva roky, kdy jsme přišli s Ondrou do sboru, kde jsme nalezli víru v Boha i milující křesťanskou rodinu. Jako malá jsem vyrůstala v milující rodině katolíků. S babičkou a dědečkem jsem chodila do kostela, a docházela jsem i do kroužku náboženství, kde jsem slyšela o Slově Božím. Prodělala jsem i první svaté přijímání a biřmování. I když jsem vyrůstala v rodině věřících, sama jsem dosti hřešila.

Přestala jsem věřit v Pána Boha. Měla jsem nečisté myšlenky a obrátila jsem se k Pánu Bohu zády. V roce 2019 mi mamka představila mého budoucího muže Ondru, který v Pána Boha věřil a ukázal mi, jak je Bůh dobrotivý a milosrnný. Ze dokáže odpouštět i těm kdo sejdou na scénu.

V roce 2020 nás naše kroky zavedly před práh domu tety Heleny a společná modlitba mi ukázala, že je i dobrá cesta, a to k Pánu Bohu. Pozvala nás do sboru a my jsme začali docházet na nedělní kázání. Ale pořád jsem pocitovala neklid, že to nejem já, že ještě nejsem pořádně věřící, jak bych měla být.

Nastala doba covidu a mne odvážela sanitka v horečkách do nemocnice. V mdlobách už jsem pocitovala, že je něco špatné, začala jsem se usilovně modlit, prosila jsem Pána Boha o uzdravení, o odpustění, a abych se mohla ještě shledat se svými blízkými i s bratry a sestrami v blanenském baptistickém sboru. V ten moment jsem pocitila klid a vnitřně uslyšela Pána Boha, že je se mnou, že mi odpustil moje hřichy, ať neztrácím

víru a naději. Ať věřím, že mě uzdraví. Že lásku a víra k Němu mi vždy ukáže tu správnou cestu. Když jsem se probrala v nemocnici a ujistili mě, že na 40°C se neumírá a že to není COVID, ale kampylobakteriøa, děkovala jsem Pánu Bohu, že mě vyslyšel a pomohl mi k uzdravení.

Vše se obrátilo k dobrému, s Ondrou jsme se vzali a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásila jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami a před Pámem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocitila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Př

Začala jsem kouřit cigarety. Vždy jen večer a vždy s modlitbou: „Páne Bože, prosím, odpust mi to, ale já to potřebuji.“

S výčítkami že kouřím.

Byla to trošičku náročnější doba, syn astmatik, alergik, ekzematik, často nemocný. Mladší syn ze solidarity k nemocnému bráškovi zůstával ležet v posteli též a chtěl stejnou dietku, co nemocný syn. Pět let jsme byli téměř po rád doma. Žádný kolektiv, nákupy mi předávali moji rodiče většinou ve dveřích. Pomáhali mi tím, abych nemusela od synů odcházet. Nakonec byly mou jedinou procházku večerní cesty s odpadkovým košem. Netušila jsem, že i tuhle činnost může člověk dělat rád, a že se na ni budu těšit.

Když měly děti šest a pět let, Církev bratrská v Letovicích pořádala Alfa kurzy. No a já jsem měla zájem si poslechnout to povídání o Bohu, Ježíši Kristu a Bibli. A tam jsem poprvé v životě pochopila, že Pán Bůh nejen vyslyší naše modlitby, ale i na ně odpovídá! Tam jsem si uvědomila, že mě celý život doprovází, drží, dává silu a pokojnou mysl. Začala jsem navštěvovat Církev Bratrskou, jejich bohoslužby se mi moc líbily. Chvály, výklad Božího slova, svědectví, komunikace – všechno. Byl to úplný opak toho, co jsem znala z kostela. Dokonce mě vzali s sebou na týdenní pobyt v Křížanově, kde jsem se obrátila a i přes to, že jsem věřila, že je Svatý Duch ve mně, jsem pozvala Ježíše Krista do svého srdce a vyznala Ho jako svého Spasitele a Vykupitele mých hříchů.

Od toho dne uvnitř slyším, když mi odpovídá na moje

modlitby, nejen v činech. Miluji Ho celým svým srdcem a můj život se začal měnit. Ale tak, jak konal Bůh, konal i satan. Byla jsem upozorněna, že se mám vrátit ke kořenům své víry, že dělám dětem zmatek v hlavě. A tak jsem se pokorně, poslušně vrátila do kostela. Ale to nešlo. Chyběly mi ty modlitby, svědectví, chvály. I tady byl ke mně Pán Bůh milostivý. Dozvěděla jsem se, že na faře probíhají modlitby matek. A tak jsem začala chodit alespoň tam. Byly to velmi podobné modlitební chvíle jako v Církvi Bratrské.

Pak jsme se přestěhovali z Letovic do Boskovic. Městečko vzdálené 10 km od Letovic. Tam jsme zašli pákrát do kostela, ale shodli jsme se s dětmi, že to není ono.

A tak začala naše pětiletá cesta s Bibli v ruce, ve večerních modlitbách a rozjímání nad Božím slovem. Jen my tři a Ježíš Kristus uprostřed nás. Sami, doma, naše modlitby, ať nám Pán Bůh ukáže, kam se zafadit, kam patřit. Nakonec jsme se spokojili s tím, že takhle nám to stačí.

Ovšem jen do doby, než mě Pán Bůh nechal střetnout se tváří v tvář s démonem. Proběhl nějaký útok, boj a já si pak říkala jak to? Jak se mi to mohlo stát? Tehdy mi jasnou odpověď dal bratr z Apoštolské církve, když mi řekl: „Lei, sám voják v boji neobstojí, začni hledat církev. A tak jsem začala navštěvovat sbory v okolí, modlit se za to, kam se vlastně zařadit. Mezi tím jsem poslouchala různé online přenosy a intenzivně jsme hledali, kam patřit. Věděla jsem, že jen věřit, čist Bibli, modlit se nestačí. Člověk potřebuje společenství, duchovní rodinu.

A pak přišel Koronavirus a s ním všechna ta opatření. Poprvé jsme si poslechli baptistický sbor v Aši a bylo to. Pán Bůh mi vložil do srdce neutuchající touhu tamní sbor navštívit. Hned v létě,

když bylo možné cestovat a navštěvovat se, jsme přijeli na návštěvu do Aše. Zde jsme dostali neskutečnou, silnou duchovní obživu. Bylo krásné být uprostřed nich, cítit tu až „hmatatelnou“ přítomnost Boží, jejich nezměrnou důvěru a pokoru před naším nebeským Otcem. Než jsme do Aše přijeli, byly mi do srdce vloženy dva jasné obrazy. Jeden, že budu mluvit přímo s bratrem kazatelem Aloisem Boháčkem, a druhý, že já budu stát za kazatelnou a mluvit do mikrofonu (nikdy jsem nevystoupila a nemluvila k lidem a rozhodně nejsem žádný řečník). Myslela jsem, že mě sám satan pokouší a chce ve mě vyvolat snad pocit důležitosti, zájmu, či pýchy, nevím, něco takového. A tak jsem se modlila o to horlivěji, aby vše co se bude dít, bylo podle Boží vůle. Nic jiného od nikoho jiného nepřijímám. Ani jsme nedali vědět, že do Aše jedeme. A Pán Bůh konal přesně tak, jak chtěl. S bratrem kazatelem Boháčkem a jeho rodinou jsme strávili nádherný, nezapomenutelný, požehnaný čas (a za tou kazatelnou jsem tež opravdu stála a mluvila do mikrofonu ve svědectví).

V Aši jsem poznala některé bratry a sestry osobně a právě na jedné procházce s Alenkou Žohovou a Alexem Nasadilem jsme probírali naši cestu životem víry, křest a tak dále. Byla to právě Alenka s Alexem, kdo zmínil pro mě tu správnou, důležitou větu. „Jsi pokřtěná?“ Jejich vysvětlení, co je správný křest, mi doslova rozeznělo zvony v hlavě. Co je správný křest? Už ve vlaku po cestě domů jsem věděla, že to chci. Chci mít ten správný křest a chci ho právě tam, v Aši. O křtu jsem mluvila se spoustou lidí už dříve. V Církvi bratrské, v kostele, věděla jsem, že křest by měl být ponovením do vody a vlastním vyznáním, že věřím v Ježíše Krista, svého Vykupitele a Spasitele. Ze zemřel na kříži a proléval svoji drahocennou krev za moje hřichy. Tak jsem to i cítila, ale žila jsem v mylné představě, že stačí slovy vyznat, že souhlasím s křtem, který za mě udělali rodiče, když jsem byla ještě miminko. Byla jsem tedy přesvědčena, že můj křest je v pořádku.

A tak mě nás nebeský Otec poslal až na druhý konec republiky, do Aše. Poslechnout si slova, která jsem už zcela jistě slyšela i někdy dříve. Ale právě tady mi z úst Alenky a Alexe daly smysl.

Rozezněny zvony v hlavě a vše se mi spojilo, jako bych právě dodala poslední „puzzlik“ (puzzle) do chybějícího obrázku.

Od srpna do května utekla spousta času. Času, který jsem hojně využívala ke čtení a rozjímání nad Božím slovem. Času, kdy mne Pán Bůh vyučoval, uzdravoval, připravoval vše tak, jak to má být. Jak On si to pro nás přeje.

V říjnu mě navštívil bratr kazatel Alois Boháček, vyslechl si můj životní příběh, ukázal mi, kde v Písmu Svatém se píše právě o křtu a jeho důležitosti a moje touha po křtu se ještě více prohloubila. Ježíšova slova v Matoušově evangeliu 3, 15: „Ježíš mu odpověděl: připusť to nyní: neboť tak je třeba, abychom konali všecko, co Bůh žádá“ mi byla jasnou odpovědí

na všechno. Najednou mi vše ohledně křtu dávalo tak jasný smysl. Jen jsem si pořád dokola kladla tu stejnou otázku. Proč až ted? Jak jsem tomu mohla nerozumět? Tak dlouho jsem byla v nevědomosti. A to i přesto, že jsem to zcela jistě již slyšela i přímo v Bibli četla.

Dnes si již nekladu otázku proč až ted. Ale děkuju našemu všemohoucímu Bohu, že mi sundal šupiny z očí, klapky z uší, dal mi porozumět, užela jsem Pravdu. Děkuju dnes a denně, že mé srdce není zatvrzelé, že se mi dal Pán Bůh poznat.

Křest proběhl za nádherné asistence celého Ašského sboru.

A já jsem připravená na cestu, kterou pro mne má náš nebeský Otec nachystanou. A tak, jak mě dovedl sám Ježíš Kristus do Aše, mne dovedl i do baptistického sboru v Blansku, kde jsem se hned při první návštěvě cítila obklopená Boží láskou, bázní a pokojem. A kde jsem dnes už i já členem. Chci být jako strom zasazený v vodi, jak je psáno v knize proroka Jeremjáše 17, 8: „Svě kořeny zapustil v vodního toku, nezakusi přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se níčeho neobává, nepřestává nést plody.“ Následují Pána Ježíše Krista na své cestě životem. Patřím Mu, chci být tam, kde On mě chce mít a být světlem zářícím.

Leona Bednářová

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Některé věci se nám často zdají složité, a když čteme recept, říkáme si, že bychom to asi nezvládly. Ale my jsme přece šikovné maminky! O tom není pochyb, a proto bych vám dnes chtěla napsat recept, který je trochu složitější, ale jenom v přípravě. Je to **kuřecí roláda**.

Mám toto jídlo oblíbené i proto, že z této rolády nakrájim asi 20-22 kuleček. Nebo chcete-li porcí. Je také možná i dřívější příprava. Prostě, když máte čas, tak si vše nachystáte a po upečení můžete dát i zmrzlinu. Když čekáte větší návštěvu, je to ideální.

Budeme potřebovat:

1 velké kuře,

asi 40dkg mletého vepřového masa,

cibuli, 1 vejce,

sůl,

**25dkg salámu nebo šunku
nakrájeného na plátky,**

čtyři nožičky klobásy,

několik plátků obyčejné uzené slaniny.

Nejdříve si vykostíme kuře.

Vždycky si koupím nějaké velké. Umyté a očistěné je položíme na stůl tak, aby leželo jakoby na zádech. Prsní maso budeme mít nahore. Ostrým nožem prokrojíme kůži až k hrudní kosti, pěkně od vrchu až dolů. Potom hezky blízko hrudní kosti nožem jakoby objedeme opatrně celý hrudník kuřete, pěkně z obou stran. Když se dostaneme ke křídům, tak je v kloubu odřízneme tak, aby nám nevznikla moc velká díra. Potom pokračujeme dál. Odkrojíme kuřecí sádlo, které později dáme vařit s křídly a kostmi na polévku. Prokrojíme si stehno až ke konci nohy, pěkně od kloubu a opatrně vyřízneme kosti, aby se nám někde nenarušila kuřecí kůže. Potom postupně dokola vydáme celý skelet kostí a vznikne nám plát masa. Na zádech je jenom slabá kůže a tak musíme opatrně, aby se nám neprořízlá. A nyní máme nejhorší za sebou. Ale vůbec se toho nebojte.

První kuře jsem také vykostovala dlouho, ale další už šly lépe. Plát masa si hezky narovnáme na stole a větší svály (prsní i stehenní) si podélne prokrojíme a jakoby zvětšíme tento plát. Tam, kde je meně masa, tak prokrojíme vedlejší sval a položíme do mezery, aby bylo všechno rovnoměrné. Potom celý tento plát posolíme a pomažeme rozkvedlaným vajíčkem. Potom poklademe šálámem nebo šunkou.

Často se nám zdá velmi těžké naplnit recept, který nám dal Pán Ježíš pro naše životy. I On nám vše napsal v Bibli a je na nás, žít podle Jeho rad. Ale když budeme dělat to, co On nám radí, tak budeme jistě šťastní i v našich životech. A jak zpíval v písni Jan Werich: „Čtěte Bibli, tam to všechno je!“ Bible je důležitým návodem pro život našich rodin.

Dana Jersáková

INŠTALÁCIA KAZATEĽA PRE UKRAJINSKÚ SLUŽBU NA SLOVENSKU

V poslednú júlovú nedelu 31. 7. nastal významný deň pre bratov a sestry z ukrajinské misijné stanice „Nadija“ v zborze BJB Bratislava-Palisády a aj pre bratov a sestry z Ukrajiny, ktorí sú v ďalších zboroch BJB po celom Slovensku. Do služby kazateľa BJB pre Ukrajincov na Slovensku, ako aj do pozície kazateľského asistenta a správcu misijné stanice „Nadija“ bol ustanovený brat Viktor Potockij.

Brat Viktor uveril v roku 2001 a koncom roka 2002 bol v zborze Bratislava-Palisády pokrstený na vyznanie svojej víry kazateľom Jánom Szöllősom. Po krste poslúchol Božie volanie do služby a vrátil sa na Ukrajinu, kde začal slúžiť na Božom

Další vrstvu uděláme z namíchaného mletého masa. Před tím si do misky dáme maso, nakrájenou cibuli na kostičky, přidáme sůl a trochu posypeme grilovacím kořením a přidáme zbytek vajíčka z potírání a ještě jedno nové vejce. Zamícháme s trochou strouhanky tak, aby se nám s ním hezky pracovalo. Potom si namočíme ruce do vody a postupně klademe rozplácále kousky mletého masa tak, aby byly celé plát pokryty. Potom si vezmeme klobásy a dáme si je vodorovně za sebou do přední poloviny plátu. Odkrojíme jim špičaté konce a dáme je těsně vedle sebe. Potom si hezky podebereme od spodu oběma rukama celý plát a přehodíme přes klobásy. A postupně jakoby zamotáme. Měla by nám vzniknout taková šíška, kterou si potravinářským provázkem pevně omotáme, aby se nám nerozvinula. Dělám to tak, že si ovážu provázek jeden konec a postupně provázek podélkám pod ležící šíškou masa. Smyčky opakuji asi po 2cm až k druhému konci. Když na konci provázek zajistíme užlíkem nebo různým podvečením s předposlední smyčkou, tak je vše hotové. Do nachystaného pekáče na maso si nalámu na dno asi 3 špejle tak, že si je zlomím na třetiny. Dám na dno pekáče s mezerami a mezi ně nakrájím slabé plátky másla. Potom si zavázanou šíšku masa opatrně zvednu a položím na tyto špejle s máslem. Když nám někde vyleze kousek mletého masa, tak jej stěrkou setřeme a vložíme pod tuto šíšku. Měla by mít spoj směrem dolů. Potom už jenom mírně posypeme grilovacím kořením, poklademe malými plátky uzené slaniny a podlímeme mírně slanou vodou asi tak 2cm vysoko. Zakryjeme druhým pekáčem a pečeme v hodně horké troubě asi 50 min. Občas podléváme šávou v pekáči a vypečenou slaninu dáme do šávy. Kdyby bylo málo vody, tak doléváme.

Po upečení by měla být hezky zlatavá. Vše necháme pootevřené vychladnout. Nejlépe druhý den si roládu odvážeme, přestřhneme provázky a postupně vytáhneme. Potom je důležité roládu krájet studenou. Kolečka hezky drží a postupně si je klademe do šávy v pekáči. Vždycky tak, aby ležela půl kolečka ještě na dřívějším, do dvou řad. (V této fázi si jí můžete dát i s pekáčem zmrazit.)

Vypadá to krásně a také po ohřátí se hezky (braceckou) nabírájí. Podáváme s bramborem nebo bramborovou kaší, kterou polejeme vypečenou šávou. A s různou oblohou zeleniny nebo zeleninovým salátem. Snažila jsem se vám postupně všechno popsat, tak věřím, že se vše povede a budete mít překvapení pro návštěvu. Tato roláda se dá také jíst i s chlebem, jako takové letní zahradní jídlo.

A na závěr bych chtěla přidat i něco pro zamýšlení.

Často se nám zdá velmi těžké naplnit recept, který nám dal Pán Ježíš pro naše životy. I On nám vše napsal v Bibli a je na nás, žít podle Jeho rad. Ale když budeme dělat to, co On nám radí, tak budeme jistě šťastní i v našich životech. A jak zpíval v písni Jan Werich: „Čtěte Bibli, tam to všechno je!“ Bible je důležitým návodem pro život našich rodin.

ROZSIEVAČ 15

V roku 2018 absolvoval Kyjevský teologický seminár v programme „Zakladanie nových zborov“ a pokračoval v štúdiu teológie už na Slovensku na Katedre teológie a katechetiky Pedagogickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, ktorú úspešne absolvoval v roku 2021. Spolu s manželkou Liliou vychovávajú štyri deti: David (14 rokov), Ilja (13 rokov), Solumija (9 rokov) a Kristína (1 rok).

Viktor dlhodobo vnímal, že Pán Boh ho povoláva aj s rodinou do služby Ukrajincom na Slovensku, tak sa v roku 2020 aj jeho

rodina prestahovala za ním na Slovensko. Od roku 2018 rozvíjal popri štúdiu teológie aj službu pre bratov a sestry pôvodom z Ukrajiny v rámci zboru BJB

OTVORME CIRKEV ĽUDOM ZO SVETA

Ježiš, Boh v ľudskom tele, prišiel na zem, aby založil Cirkev, ktorú podľa Božieho slova ani brány pekla nepremôžu. Ľudia zo sveta však o tom nevedia. A ak o tom aj niekde počuli, neveria tomu a nezaujíma ich to. No Ježiš Cirkev nielen založil, ale vybavil ju aj všetkým potrebným, aby víťazila nad zlom vo svete. Kvôli tomu obetoval za nás aj svoj život. Obrovská vdaka a sláva Mu za to! Môžeme sa radovať všetci, ktorí sme už prijali, čo pre nás vykonal. A je to chvályhodné, ak to, čo sme prijali, si nenechávame iba pre seba, ale hovoríme túto dobrú správu o Ježišovi aj neveriacim.

Rada by som sa s vami v tomto článku zdieľala o tom, ako je nás zbor BJB v Ružomberku otvorený pre ľudí zo sveta v našom meste a okolí. Veľmi ma oslovila jedna udalosť, ktorej som sa zúčastnila. Bola to záverečná párty, ktorá sa konala po letných táborech organizovaných našou cirkvou. Za modlitebnou a spoločenskou miestnosťou máme celkom veľkú trávnatú plochu, kde sa táto párty konala. Bolo tam veľa detí, ktoré sa zúčastnili na táborech, a čo bolo úžasné, aj veľa ich neveriacich rodičov. Veľmi som si užívala pohľad na toto zoskupenie ľudí. Zrazu bolo v našom cirkevnom zbere množstvo neveriacich ľudí, ktorí sa rozprávali s kresťanmi ako dobrí priatelia. Prinieslo to skvelú atmosféru. Toto stretnutie trvalo celé odpoludnie až do večera. Verím, že zanechalo v rodičoch dobrý dojem o našej cirkvi a že rozchovory priniesli aj informácie o spasení neveriacich.

Toto však nie je jediné, kde máme ako zbor BJB kontakt s ľudmi zo sveta. Takéto párty sa konajú každý rok, vždy

Bratislava-Palisády. Pán žehnal jeho službu a malá skupinka niekoľkých ľudí sa postupne rozrástala. Ešte pred začiatkom vojny na Ukrajine zbor Bratislava-Palisády oficiálne založil 20. 2. 2022 ukrajinskú misijnú stanicu a Viktor Potockij sa stal jej správcom.

Pán to celé viedol tak, že týmto spôsobom vznikla, ešte pred náporom utečencov z Ukrajiny, organizačná báza nielen na pôde zboru, ale celej BJB. Tak sme im mohli pomáhať a prijať ich. Od marca 2022 počet členov ukrajinskej stanice, ktorá prijala názov „Nadija“, rýchlo vzrástol. Aby sa práca medzi ukrajinsky hovoriacimi bratmi a sestrami mohla úspešne rovívať, bolo potrebné pre tento zbor ustanoviť kazatela.

Počas inštalácie sa prítomným prihovoril predsedu Rady BJB v SR Benjamin Uhrin, ktorý na základe textu Gal 4, 4 a textov zo Skutkov apoštолов zdôrazní, že Pán Boh, keď prišla plnosť času, poslal svojho Syna. Podobne pripravoval, a keď prišiel čas, poslal Viktora do služby pre Ukrajincov v BJB na Slovensku. Okolnosti, ktoré nastali, môžu byť bolestivé, ako je to aj v prípade vojny na Ukrajine, ale Pán Boh chce použiť každého z nás, práve v okolnostiach, v ktorých sme, na šírenie evanjelia.

Samotný akt inštalácie viedol a brata Viktora Potockého predstavil zástupca západnej oblasti BJB v Rade BJB brat Darko Kralík. Po slávnostných slúboch kazatela a zástupcu misijnnej stanice a modlitbách za požehnanie jeho služby, bol brat Viktor Potockij predsedom Rady BJB ustanovený za kazatela pre ukrajinskú službu v BJB na Slovensku a za kazateľského asistenta v zbere BJB Bratislava-Palisády a správcu misijnnej stanice Nadia. Spevom prispela do programu chválospevová skupina piesňami v ukrajincine. Brata kazatela a jeho manželku pozdravil v mene zboru BJB Palisády brat Ján Szöllőš. Modlím sa, aby služba brata kazatela V. Potockého priniesla požehnanie bratom a sestrám z Ukrajiny, ktorí sú teraz na Slovensku a prispela k šíreniu Božieho kráľovstva.

Ján Szöllőš

Zo strany rodičov prichádzajú veľmi kladné hodnotenia na to, ako týchto niekoľko dní strávených v tábore zmenilo ich deti. Okrem toho, že si doma po tábore spievajú kresťanské piesne, ktoré sa tam naučili, rodičia vnímajú u svojich detí aj pozitívne zmeny v správaní. Mnohí sa vyjadria, že prihlásia svoje deti aj na budúce prázdniny. Toto je v každom prípade dobrá vizitka pre nás cirkevný zbor a tiež pre všetkých, ktorí sa deťom na tábore venovali. Môžeme byť potešení, keď počujeme takéto správy. Deti sú formovateľné a čo do nich zasejeme, zostane v nich a ovplyvní to aj ich ďalší život. „Neúnavne konajme dobro, lebo ak neochabneme, budeme žať, keď príde čas“ (Ga 6, 9).

No nestáči len zasiat, treba aj polievať a hnojiť. To znamená modliť sa za to zasiate, dakovať Bohu za to a chváliť ho, lebo nám pomohol urobiť to ľudské a priloží k tomu to svoje Božie. A verím, že Boh priloží svoju ruku k dielu už počas táborov. Ak dieťa zmení svoje správanie počas pobytu niekoľkých dní na tábore, môžeme to považovať za zázrak. Mnohí vieme, že niekedy nepomôžu ani celé roky prevýchovy, a to pod odborným dohľadom. Preto sa treba modliť, aby u Bohom dotknutých detí toto Božie dielo pokračovalo, aby nezaráslo „trním a bodľačím“.

V našom zbere máme aj ďalšie aktivity, pri ktorých sme v styku s ľudmi zo sveta. V roku 2016 bolo v BJB v Ružomberku otvorené komunitné centrum, ktorého cieľom bolo slúžiť verejnosti pri rôznych potrebách.

Jednou z dôležitých potrieb našej spoločnosti je venovať sa rómskej komunité. Kedže identita Rómov je odlišná od ostatných ľudí, ich komunita vyžaduje špeciálny prístup. Štatistiky hovoria, že najlepšie výsledky sa dosahujú tam, kde sa Rómovia obráňia k Bohu. U nás sa venuje rómskej komunité viacej kresťanov. Cez rôzne služby sa s niektorými Rómami poznajú aj osobne. No tažisko práce pre nich spočíva v službe detom.

V komunitnom centre môžu nájsť pomoc aj ľudia, ktorí momentálne prežívajú krízové situácie v psychickej oblasti, anonymní alkoholici a tiež ich rodinní členovia. Je im poskytnutý priestor, kde sa môžu stretnať s terapeutom. Spolupracujeme aj s Úniou materských centier Slovenska. Táto organizácia sa venuje matkám, ktoré sú so svojimi deťmi na materskej a rodičovskej dovolenke. Aj im poskytujeme priestory na stretnávanie. Sme tiež v kontakte s organizáciou Úsmev ako dar, ktorá sa venuje detom žijúcim v náhradných rodinách a v detských domovoch.

hlavným poslaním cirkevi. Mal by to byť len prostriedok pre hlavný cieľ – povedať ľuďom evanjelium. Sú to všetko dobré a užitočné veci, ale mali by slúžiť na to, aby nás ľudia zo sveta mohli lepšie spoznať, aby nemali voči nám predsusky. Aby vedeli, že vieme dávať lásku a obetovať sa jeden pre druhého. Aby videli, že sme celkom normálni ľudia a že hodnoty, ktoré ctíme, prinášajú výšiu kvalitu života, ako je vo svete. A aby chceli mať to, čo máme my – život s Ježišom.

V súčasnosti je vo svete množstvo takzvaných cirkví a rôznych spoločenstiev, ktoré sa tvária, že sú Božie. No tieto tvoria väčšinou uzavreté skupiny a s nikym nespolupracujú. A ani hocikoho medzi seba nepustia. Ak tam aj príde niekto, kto vyznáva Ježiša a žije podľa jeho hodnôt, vnímajú iného ducha, dajú mu to najavo a je neželaný. Takéto spoločenstvá sú väčšinou prehnane autoritárske a uzavreté samy pre seba. Tiež je potláčaný každý iný názor, než uznáva ich autorita. Týmto je negovaná prirodzená identita človeka a stáva sa z neho len slepý nasledovateľ bez vlastného názoru na skutočné

kreštanstvo. Pre uzavretosť takýchto spoločenstiev o nich verejnosť moc nepočuje, ale sú medzi nami. Božie slovo ich nazýva falóšni proroci. „Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú od Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falóšnych prorokov“ (1Jn 4, 1). Kto má Ducha Božieho, dokáže ich rozlišiť. No tí, čo žijú bez Boha, ľahko zblúdia a nechajú sa nalákať do takýchto spoločenstiev. Práve preto je dôležité zblížovať sa s ľuďmi zo sveta, aby sme im mohli povedať o skutočnom Bohu, ktorého poznáme, a aby videli, že nežijeme len nejaký náboženský život.

Udalosti poslednej doby sú náročnou skúškou pre tento svet. Priniesli koronu, vojnu na Ukrajine a ďalšie problémy s tým súvisiace. Aj v týchto skúsaných časoch sme obstáli ako ľudia, ktorí sú tu pre iných. Pomáhali sme ľuďom počas epidémie, pomáhame aj utečencom z Ukrajiny. Snažíme sa o to, aby sa tu cítili prijati a aby boli naplnené všetky ich potreby. A nielen to. Mestský úrad v Ružomberku nás požiadal, či by sme nemohli organizovať stretnutia s ukrajinskou komunitou, kde by sme sa s nimi vzájomne zdieľali. Od príchodu prvých Ukrajincov do našho mesta konajú sa u nás raz do týždňa kluby s uvedeným cieľom. Raz do týždňa tiež prebieha pod odborným vedením arteterapia (terapia umením) pre záujemcov z Ukrajiny.

Všetko naše úsilie by však bolo mŕtve, keby sme sa snažili robiť veci len z vlastného snaženia a nerátali sme pritom s naším Bohom. „Ak Hôspodin nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú“ (Ž 127, 1). Pochopili sme, aká dôležitosť je modlitba za všetko, čo robíme, a každý týždeň sa stretávame na spoločných modlitbách. Veríme, že Boh nás počuje a koná. „Požehnaný je muž, ktorý dôveruje Hôspodinovi a ktorého nádejou je Hôspodín. Bude ako strom zasadnený pri vode, svoje korene zapustí pri potoku, nebude sa báť, že príde horúčava, jeho listie zostane zelené. V suchom roku bude bez obáv a neprestane rodiť ovocie“ (Jer 17, 7 – 8). No nemodlím sa len za záležitosti týkajúce sa našej práce. Leží nám na srdci všetko, čo sa deje na Slovensku, ale aj v iných krajinách sveta. Niekedy medzi nás prídu aj ľudia, ktorí nie sú z našho cirkevného zboru a poprosia o modlitbu kvôli nejakému svojmu problému.

Nás Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu. Usilujeme sa pretiať, aby sa nám čo najviac darilo naplniť tento cieľ. Nech sme ako ten strom zasadnený pri vode, ktorý ani v zlom období nemá núdzu a je plný života. Radujme sa, že žijeme v krajine, kde môžeme slobodne hovoriť o Ježišovi, a očakávajme prebudenie.

Jarmila Bystríčanová

SVÁTEK ŽNĚ

V sobotu dne 4. 6. večer začal v Izraeli svátek žně a svátek prvotin. Určitě nebylo náhodou, že právě o tomto svátku Bůh vylil svého Ducha a jistě také nebylo náhodou, že se to stalo v Jeruzalémě. Apoštol Petr cituje proroka Joele a začíná na zcela určitém místě. (Skutky Apoštolské 2, 14–22). Předtím, ve druhé kapitole Joele, se nachází verše, které vlastně popisují tento svátek: Jásejte, synové Sijónu, radujte se z Hospodina, svého Boha, neboť vám dá učitele spravedlnosti a jako na začátku vám sešle hojnost dešťů podzimních i jarních. Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat moštem a čerstvým olejem. Tak vám nahradíme, co po léta požíraly kobyly a brouci, různá havět a housenky, mé veliké vojsko, které jsem na vás posílal. Budete jist dosyta a budete chválit jméno Hospodina, svého Boha, který s vámi tak podivuhodně jednal. A můj lid nebude navěky zahanben. Poznáte, že jsem uprostřed Izraele. Já jsem Hospodin, váš Bůh, a jiného Boha není. A můj lid nebude navěky zahanben (Joel 2, 23–27).

Skutečně máme v Izraeli mnoho důvodů děkovat. A to chceme o tomto svátku činit.

Židovský lid slaví zároveň s díkuvzdáním za první úrodu obdržení Tóry na hoře Sinaj (Matan Tora). Proto jsou synagogy celou noc otevřené a Židi plně studují Boží slovo.

Modleme se, aby Hospodin opět vylil svého Ducha a dal svému Slovu živě promluvit do srdcí lidí.

Hned po svátku v pondělí 6. 6. došlo v Knesetu k hlasování o prodloužení zákona, který řídí mnohé záležitosti v Judsku a Samari, a jehož platnost červnem končí. Jistě slyšíte pojmy jako Západní břeh nebo okupovaná území. V Izraeli se v hebrejském používá jen označení Judsko a Samaria. Pro tyto oblasti ještě po 55 letech neexistuje permanentní řešení. Dnes už tam žije na půl milionu izraelských občanů. Jedná se o soudní pravomoc, ale i otázkou národního pojistění, placení

STARÉ A NOVÉ STVORENIE

„Kto však nekoná skutky, ale verí v Toho, ktorý ospravedlňuje bezbožného, tomu sa jeho viera počítá za spravedlivost“ (Rím 4, 5).

Slová „ospravedlňuje bezbožného“ sú silné, ale pravdivé. Boh vyhlasuje hriešnych za spravodlivých, keď vo viere nachádzajú útočisko u Ježiša.

Bezbožný — to áno, začína to vždy tak, ale krestan tak ďalej nepokračuje, či áno? Ak v srdci hrievníka žije Ježiš, nemôžeme ho ďalej nazývať bezbožným, alebo môžeme?

Je dôležité náučiť sa rozlišovať medzi starým a novým človekom. Ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie; staré pominulo a nastalo nové. No zároveň nie všetko je nové. Stará hriešna prirodzenosť ide so mnou až po hrob. Práve táto stará prirodzenosť je neustále bezbožná od narodenia, cez obrátenie až po smrť. Nemôže byť spasená, ani spasená nemá byť. Má zahynúť v smrti.

Často môžeme byť v pokusení myslieť si, že sa starý človek zmenil. Je to preto, že sa mení. Hriech sa neprevájuje tak ako predtým. No ak sa prelezíceš, nestáva sa iným človekom. Ak si krestanom mnoho rokov, stále potrebuješ Božie slovo, ktoré vyhlasuje bezbožných za spravodlivých. Stará prirodzenosť je a bude bezbožná. Má vlastnú vôľu. Chce konáť bez Boha.

Trúfaš si veriť, že môžeš byť spasený, keď aj ako dlhorčný krestan musíš byť stále spasený ako bezbožník?

Jediné, čo máš, je viera v Ježiša. Vo svojej bezbožnosti sa musíš držať Jeho.

Len vtedy sa tvoja viera bude počítáť za spravodlivost.

Znamená to, že Boh tă uvidí s Ním, že sa Ho přidržíš, a pripočítá ti všetko, čo Ježiš vykonal. Preto môžeš s dôverou očakávať Boží súd. Budeš zachránený, lebo niekto iný zaplatil.

Autor neznámy

daná a další a další. Situace ve vládní koalici není jednoduchá. Část opozice má jen jeden cíl, svrhnuti vládu, ve které jsou i islamisté. Proto nechtějí hlasovat ani pro zákony, které jsou jinak v jejich smyslu.

Tu je nadále nutné se modlit za vládu (1 Timoevi 2–3).

Kněžské požehnání je úžasnou pomocí při modlitbách za Izrael, protože nám udává směr. Jde tu o Boží požehnání, ochranu, pokoj a mír a Boží blízkost (4 Mojžíšova 6, 23–24).

Brutální teroristické útoky poslední doby ukazují, jak jsou neustále aktuální modlitby za ochranu. V suchém období také za ochranu před požáry; někdy je žhářství teroristickým útokem.

O prázdninách, které jsou v Izraeli také v červenci a srpnu, jsme se modlili za ochranu pro tábory a požehnání táborů věřících. Modlili jsme se také za vojáky, obzvlášť za ty nejmladší, kteří poprvé po maturitě neměli prázdniny a museli snášet letní vedra.

S doporučením prostudovat si knihu Joel a podívat se, co apoštol Petr vyzval.

Krista Gerloffová

BUĎTE ČINITEĽMI

„Budte činiteľmi slova, a nielen poslucháčmi“ (Jak 1, 22).

Ježiš svedčil o tom, že tesne pred Jeho príchodom bude spoločnosť liberálna. „Lebo ako bolo za dni Nóacha, tak bude pri príchode Syna človeka“ (Mt 24, 37). Dnešný svet sa oddáva nemorálnosti, ktorá nemá obdobu od čias Ríma. Žijeme v hedonistickej spoločnosti, a to, čo vidíme, je ľudská prirodzenosť, ktorá sa prejavuje bez Boha.

Mnohí upadli do antinomizmu, v ktorom veria intelektuálne. Navonok žijú ako diabol, pričom majú predstavu, že Boh im odpustí a vezme ich do neba. Veríme tomu, že evanjelium treba počúvať. Ak chceme byť nasledovníkmi Ježiša, musíme zaprieť samých seba a niesť križ. Byť krestanom je vážna vec.

Modlitba dňa:

Uč ma zapierať svoje sebecké túžby a počúvať Tvoje prikázania, Pane Ježišu. Očisti ma, aby som mohol pre Teba a do hlbky zasiahnuť dnešnú spoločnosť.

Billy Graham

VDĚČNOST

Vděčnost za mnohé od HOSPODINA.

Jas, jas, jas, plní nás na cestě za JEŽÍŠEM. Haleluja. Jas, jas, jas vládne tam, kde v srdci Pán. To mi znělo hlavou po cestě do ordinace k lékaři. Ale brzy mě přešla jásající nálada. Přestože jsem přišla na začátku ordinační doby, už bylo přede mnou 20 čekajících lidí. Ach jo! Co udělám s tím promarněným časem čekání? Chvíli jsem pozorovala ostatní čekající. Většinou měli skloněnou hlavu nad mobilem. Naštěstí jsem měla tužku a vstupní dotazník pro nové pacienty mi posloužil jako papír k napsání díků za prožité vikendové dny na vzpomínkové konferenci „jasu“.

Setkání „jasáků“, společné obecenství, zpěv a obsah jeho slov – intenzivně prožívá a neopouští mě to nadšení ani po sedmdesátce a jsem za to opravdu vděčná Pánu Bohu. Vděčná za ty povznášející chvíle, kdy se prolamuji nebe na zem. Haleluja! Vděčná za to, že jsem směla být při tom, vděčná, že mě tam někdo dovezl, vděčná, že se to konalo právě v mému sboru (mimochodem jsem na svůj sbor hrdá). Vděčná, že jsem měla příležitost pozdravit a obejmout se s mnohými

spolunásledovníky víry v Pána Ježíše Krista z celé České republiky v Slovensku. Byla to několikanásobná radost. Děkuji, děkuji všem, kteří se podíleli na uskutečnění tohoto setkání a vzpomínání a umožnili i nám, seniorům, si zavzpomínat a potěšit se spolu s vými. Vždyť i my, dříve narození, ještě před vznikem přečeckého sboru Jas, tenkrát jako mládeženici, jsme rádi při každé konferenci hromadně a živelně společně zpívali na vyzvání br. Solce a bylo nás celé podium. Vlastně jsme byli takoví „předjasači“. A i teď jsme si s vými jásavě zazpívali a v srdci stále zpíváme svému Pánu! Jsem vděčná za věrné na cestě víry, vděčná za jejich růst (některé „jasáky“ znám od nedělní besídky). Prosím, nenechme to povzbuzením, kterého se nám z milosti Boží dostalo, zapadnout. Byli jsme vyzváni, abychom nesli ten JAS všude tam, kde jsme, a zpívali Hloubka slov slovenského Jasu stojí za opakování poslechnutí na you tube. Udělejte to, nebudeš litovat! A tak díky za mnoho dalšího, že i tímto ovlivněná jsem po 3, 5 hodinovém čekání před ordinací nakonec nebyla naštvaná, ale pochávala jsem paní doktorku za pečlivost a jak řekla, udělala jí radost.

Vděčná „předjasačka“ L. P.

ČASOPIS ROZMER

Jediná a najúčinnejšia zbraň voči poverám, extrémizmu, fanatizmu a novodobému ideovému a sektařskemu otrokárstvu je šírenie pravdivých a objektívnych informácií. Tuto úlohu dnes v podstate plní časopis Rozmer.

Ide o časopis zohľadňujúci kresťanskú duchovnú orientáciu, ktorý čitateľom ponúka prehľad o súčasnej náboženskej scéne. Renomovaní domáci a zahraniční autori sa v ňom venujú aktuálnej problematike nových náboženských hnutí a siekt, ako i javom, ktoré s týmto novodobým fenoménom bezprostredne súvisia. Okrem toho sa časopis venuje aj religionistickým témam približujúcim história a učenie starovekých kultúr a svetových či predkresťanských náboženstiev. Jeho vydavateľmi sú Eukumenická rada cirkví v SR a občianske združenie Ekumenická spoločnosť pre štúdium siekt.

Obsah čísla 2/2022
Pravda oslobozuje – biblické slovo (autor: prof. ThDr. Ján Šafin, PhD.)

Mágia a satanizmus v nemeckom národnom socializme – Nemecký nacionálny socializmus, skrátene nacizmus, patrí spolu s komunizmom k najkrvavejším politickým systémom 20. storočia. Hoci obe politické formácie bojujú proti kresťanstvu, v ktorom vidia svojho úhlavného nepriateľa, existujú medzi nimi aj značné rozdiely. Zatial čo komunizmus odmieta existenciu Boha a akékolvek náboženstvo, princípy nacizmu sú naopak hlboko náboženské. Pápež Pius XI. ho vo svojej encyklike *Mit brennender Sorge* nazval novopohanstvom.

Nacizmus za svoj všetkovátor povážoval panteizmus v podaní Friedrika Nietzscheho a jeho člení predstaviteľa Radomíra Malého

Sergej Mihál a vytrhnutie cirkvi do roku 2024 – Niektorí kresťania sú skalopevne presvedčení, že najneskôr do roku

TÉMA ROČNÍKU 2022: DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY

„Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko“ (1 Tim 4, 8).

Číslo 12 2022 Služba

Svoje články do č. 12 môžete ještě posílat do 15. 10. 2022.

2024 zostúpi na zem Kristus, hoci neviditeľným spôsobom, a následne nastane vytrhnutie cirkvi. Poňom nás čakajú roky velkého súženia, keď sa zjaví antikrist, ktorý ovládne pomocou odpadnutej cirkvi, neviestky, celý svet. A keďže sa Izrael obráti ku Kristovi, bude obklúčený armádami antikrista a vyslobodí ho až prichádzajúci Kristus navracajúci sa so svojou cirkvou. Nastane súd národov a milénium, v ktorom centre bude obnovený Izrael a novovystavaný chrám. Nakoniec nastane súd celého ľudstva a stvorenie novej zeme a nového neba. (doc. ThDr. Aleš Franc, PhD., ThD.)

Nepochopení kresťania či škodlivá sekta? – Kresťanské spoločenstvo Milost sa už 16 rokov pokúša stať registrovanou cirkvou, zatiaľ však neúspešne. (Ing. Mgr. Peter Števkov, PhD.)
V očakávaní posledných vecí (1) – Smrť je veľkým tajomstvom života. Ľovek, ktorý bol stvorený na Boží obraz, je vo svojej podstate bytosťou túžiacou po nesmrteľnosti, po večnom živote. Asi aj preto každé náboženstvo má ako svoju neodmysliteľnú časť eschatologický prvok, prvok nádeje presahujúcej fyzický život človeka. (Mgr. Dariusz Žuk-Olszewski, PhD.)

Mysticizmus v západnom ezoterizme (8) – V pokračovaní z predchádzajúcej časti si opäť priblížime niektoré základné akenty učenia židovskej kabaly, príčom sa v názvach zmienime taktiež o kabale kresťanskej a okultnej. (doc. ThDr. Paedr. Róbert Sarka, PhD.)

História Chazarov (3) – Chazaría, stredoveká ríša opradená mnohými tajomstvami. (prof. ThDr. Ján Šafin, PhD.)

Bludné náuky a sekty v stredoveku (8) – V rubrike Míľniky dvoch tisícročí prinášame stručný prehľad kresťanských heréz. V tejto časti si priblížime učenie bogomilov. (Mgr. Branislav Dado, PhD.)

Okrem uvedených tematických článkov je číslo doplnené spravodajským servisom z domova a zo zahraničia.

Záujemcovia si časopis Rozmer (štvrťročník) môžu objednať písomne na adresu: Redakcia časopisu Rozmer, Svoradova 3, 831 03 Bratislava; alebo telefonicky na číslach 0944/315 818 a 02/207 22 838; respektíve e-mailom na adresu rozmer@sekty.sk. Predplatné na rok 2022 je 11,60 €.

Ponúkame tiež možnosť objednať si za zvýhodnenú cenu staršie ročníky. Celú kolekciu ročníkov 2008 až 2022 (teda vrátane predplatného na tento rok – spolu 52 dostupných čísel) je možné zakúpiť si za zvýhodnenú akciovú cenu 39 €. S časopisom sa môžete oboznámiť a predplatiť si ho aj na jeho webovej stránke www.rozmer.sk.

Informoval: Boris Rakovský

KDYBYCH JÁ TISÍCE ŽIVOTŮ MĚL

František Zelinka

*Kdybych já tisíce životů měl
a tisíc let zde žil a pracoval,
všechny bych je, Pane,
ach všechny bych je Tobě z lásky dal.*

*Kdybych já všechny písně o lásce,
jež chuálu Tuou zde vděčně pějí, znal –
všechny bych je, Pane,
ach všechny bych je z lásky Tobě vyzpíval.*

*Život však jeden chatrný jen
a srdce jedno bolavé též mám,
a já Tobě je dnes,
jen Tobě dám a vděčně zazpívám.*